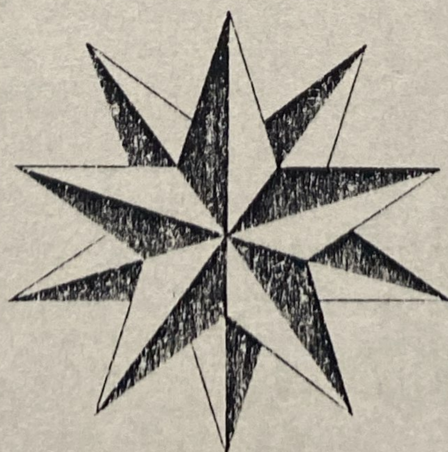
STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI

BULETIN

Volumul 1, Numărul 6, 1995

În acest număr:

BULETIN

apare în funcţie de strângerea materialului

STUDII ISTORICE ROMÂNEŞTI - Vol. 1, No. 6, 1995

BILL CLINTON ŞI KARL MARX

> The men the American people admire most extravagantly are the most daring liars; the men they detest most violently are those who try to tell them the truth - Cei pe care-i admiră poporul american la modul cel mai extravagant sunt mincinoşii cei mai îndrăzneţi; cei pe care-i urăsc cu cea mai mare furie sunt cei ce caută să le spună adevărul (H.L. Mencken)

Este Bill Clinton marxist? În general în Statele Unite şi în restul occidentului se evită orice discuţie care ar putea incrimina o personalitate politică cu relaţii sau afinităţi pentru reţeaua comunistă. Poporul nu are prea multă simpatie pentru mişcările de stânga cu toate eforturile mass-mediei şi ale intelighenţiei de a dovedi că socialismul este poarta de salvare a omenirii din perioada turbulentă în care trăim şi că doar aplicarea eronată a acestei minunate teorii în ţările 'fost' comuniste a compromis-o.

În schimb se atacă naţionalismul şi poziţiile conservatoare care preconizează menţinerea integrităţii familiei; dreptul de a exersa propria religie fără restricţii; pedepsirea răufăcătorilor şi nu a victimelor; asanarea arenei politice îmbuibate de minciună, fraudă şi intrigi; neintervenţia în afacerile altor ţări; renunţarea la aşa zisele ajutoare prin Banca Monetară Internaţională (care este o platformă pentru lansarea programelor socialiste - nu sociale - pe întregul glob); respectarea Constituţiei şi afirmarea ei ca lege supremă (şi nu Carta Naţiunilor Unite, făurită de un grup de spioni comunişti ca Dexter White şi Algier Hiss); încetarea uciderii cu impunitate a cetăţenilor americani de

către gangsterii guvernamentali de la BATF, CIA şi mai nou chiar de la poliţie, ca în raidul din Waco, Texas; elucidarea straniului mod în care a fost bombardată clădirea federală din Oklahoma City unde printr'o coincidenţă rară nimeni din personalul BATF-ului sau FBI-ului nu venise la serviciu, sau erau toţi plecaţi 'pe teren'. Toate aceste cerinţe sunt vehement atacate nu numai de către guvern în frunte cu Bill Clinton, dar şi de către mass-media în modul cel mai eficient posibil, etichetând pe autorii lor cu termeni care merg de la 'albi suprematişti', 'rasişti', 'extremişti de dreapta', până la cea mai cumplită acuză: 'antisemiţi'. Dar ca să răspundem la întrebarea dacă Clintonii sunt marxişti, să vedem cu cine se asociază, căci, vorba proverbului, cine se aseamănă se adună.

În Statele Unite există un institut pentru studii politice (Institute for Policy Studies - IPS). Aşa după cum arată cercetătorii de la Sunset Research Group (*Secret*, Octombrie 1994), acest institut a fost şi rămâne o cloacă de infecţie marxist-socialistă care a militat pentru destrămarea ordinii din societatea capitalistă cu scopul de a înmâna puterea politică şi administrativă elementelor de stânga. Cu şiretenie tipic comunistă agenţii lui au acţionat deghizaţi în organizaţii benigne şi şi-au arătat adevărata faţă numai în ultimul timp când forţele politice şi de represiune din Statele Unite au ajuns în mâna elementelor de orientare socialist internaţionalistă. Karl Hess, om cu greutate în acest institut, nu s'a sfiit să declare că nu are alte alternative decât violenţa pentru a distruge guvernul Statelor Unite. Şi într'adevăr institutul a avut legături intime cu grupările teroriste marxiste, anti-americane din intreaga lume. Dar trebuie neapărat să recurgă la mijloace violente sau există şi alte căi mai subtile?

Evident că există; şi o modalitate larg folosită de comunişti pentru dezintegrarea oricărei grupări ostile intereselor lor este infiltrarea. Încă înainte de fi inaugurat oficial, Bill Clinton l-a numit pe Derek Shearer pe postul de consultant în problemele economice. Shearer este un veteran în IPS, şi a fost descris ca cel mai apropiat prieten al lui Bill Clinton; iar sora lui, Brooke, a fost tovarăşa de călătorie a lui Hillary. Vederile lui sunt înfocat marxiste. El preconizează înlocuirea pieţii libere din America cu o enonomie planificată central de către guvern, după tiparul sovietic. Dr. Charles Provan, citat în *Secret*, declară: "Institutul pentru Studii Politice l-a sprijinit pe Bill Clinton în ultima alegere prezidenţială ... pentru că Clinton împărtăşeşte genul lor de viziune culturală". Shearer nu este singura legătură a Clintonilor cu IPS.

Investigaţiile FBI-ului (dosarul 100-447935, vol 1 din Martie 1969, pp.

46-47, şi din 10 Iunie 1971, pp. 1-2, citate în *Secret*) arată încercările acestui institut de a infiltra agenţiile guvernamentale cu 'radicali' sau chiar 'comunişti'. Revelator este faptul că încă acum peste 20 de ani avea puterea de a determina numirea în guvern a unor persoane cu ideologie revoluţionară. Institutul crease de fapt un Front Unit (United Front) cu structura unui guvern din umbră, profund penetrat de comunişti. Planul de radicalizare a Statelor Unite trebuia făcut prin participarea acestor persoane în interiorul structurilor sociale existente, cărora cu încetul să le modifice orientarea. Cercetările arată că Dr. Arthur Waskow, un element extrem de activ în lupta pentru dezarmarea Statelor Unite, este cel care a iniţiat 'dezordinea creatoare' ce include 'delapidări şi incendii', şi care a cerut să se dea ajutor Vietnamului de Nord în timp ce acesta lupta împotriva soldaţilor americani. IPS a educat generaţii de tineri diplomaţi universitari pentru posturi în Congresul american cu scopul de a îndrepta politica Congresului în spre stânga. Deasemeni a organizat şi susţinut financiar mişcarea împotriva războiului din Vietnam cu proteste şi demonstraţii violente. Reamintim că Bill Clinton a manevrat abil ca să scape de serviciul militar activ şi a organizat demonstraţii împotriva războiului din Vietnam, după unii chiar anti-americane.

IPS a fost organizat şi finanţat în 1963 de către Fundaţia Samuel Rubin. Acest Rubin, fost membru al Cominternului, a catalizat revolta ţăranilor din Rusia. Dragostea lui pentru avere l-a ajutat moral să exproprieze averile familiei de ruşi albi Fabergé şi cu punga plină de aurul furat în mod revoluţionar a poposit în Statele Unite unde a intrat în industria cosmetică şi a realizat o avere fabuloasă, o bună parte din ea folosind-o apoi pentru răspândirea comunismului (NN: *Secret* opinează că Rubin s'ar fi disociat de tovarăşii lui bolşevici; dar pentru cine cunoaşte sistemul comunist faptul că cineva a putut trece graniţa clandestin cu uriaşe cantităţi de aur ridică serioase dubii. E mai plauzibilă teza că a fost trimis cu misiune în occident fiind un tovarăş demn de încredere). Familia Fabergé, venită şi ea în Statele Unite, l-a dat în judecată pe Rubin şi a câştigat procesul. Parte din bani au fost restituiţi dar nu înainte ca alt nume faimos în conspiraţia comunistă, miliardarul Armand Hammer, să-l ajute pe Rubin în consolidarea propriilor milioane cu care a lansat IPS. După 'perestroika' lui Gorbaciov, ziarul Izvestia a confirmat că Armand Hammer a fost curierul între Lenin şi Statele Unite care a transportat bani din imperiul bolşevic pentru înfiinţarea partidului comunist din Statele Unite. Este interesant de remarcat că vice-

preşedintele Al Gore a realizat o jumătate de milion de dolari investind într'o mină de zinc sub egida lui Armand Hammer. Fiica lui Rubin, Cora, ca şi soţul ei Peter Weiss, se dedică cu acelaşi devotament răspândirii comunismului.

Rapoartele FBI-ului arată că personalul IPS este în contact cu grupări pro-comuniste şi anti-americane ca Weathermen (terorişti sabotori), sau The Progressive Labor Party (compus din fracţiunea pro-chineză a partidului comunist american). Autorii publicaţiei *Secret* au obţinut doar 1743 de pagini din cele 2075 de pagini adunate de către FBI în legătură cu activităţile IPS-ului; restul au fost sechestrate în urma unui ordin executiv prezidenţial special ca acele pagini să fie ţinute secret "în interesul apărării naţionale" şi pentru că ar putea "să identifice sursele confidenţiale de informare". Chiar şi paginile obţinute de către *Secret* în virtutea actului Libertăţii de Informare, sunt în bună parte şterse cu cerneală neagră. Chiar aşa ciuntită documentaţia descrie membrii IPS-ului ca elemente violente care prezintă un serios risc pentru Statele Unite. Informaţiile eliberate de CIA cu privire la IPS au fost şi mai limitate, explicând lipsa de cooperare prin acelaşi interes de a salvgarda apărarea naţională.

Baza financiară pentru fundarea IPS-ului a venit de la Rubin şi crearea acestei instituţii a fost organizată de către Richard Barnet şi Marcus Raskin. Raskin a ajutat KGB-ul să asasineze personalităţi americane şi britanice, iar Barnet a ajutat personal mişcarea comunistă din America Centrală şi Asia împreună cu Saul Landau, prietenul lui Castro, membru IPS (*Secret*, p. 4). În timpul războiului din Vietnam Barnet s'a întâlnit cu liderii comunişti, afirmându-şi devotamentul pentru cauza comunistă şi susţinând că poporul vietnamez luptă "împotriva aceloraşi agresori cu care noi continuăm să ne luptăm în ţara noastră". Intre 1982 şi 1985 Barnet l-a ajutat pe Daniel Ortega să pună bazele regimului sandinist, locuind în casa şefului poliţiei secrete Tomas Borge care a organizat exterminarea a mii de indieni Miskito opuşi comunismului. Alţi membri ai IPS, Borosage şi Landau, au depus eforturi pentru consolidarea regimului sandinist şi au organizat suport pentru acest regim în Europa. În vizita sa la New York din 1985, Ortega nu a uitat să-şi prezinte omagiile lui Peter şi Cora Weiss.

Saul Landau, altă personalitate de vază din IPS, descinde din părinţi comunişti. În 1960 s'a înrolat în Brigada lui Castro, Venceremos, formată sub direcţia KGB-ului. Landau a devenit prietenul intim al lui Castro şi a declarat că "Cuba este prima societate cu scop bine definit pe care am avut-o în emisfera vestică..." (Landau: "Cuba: The Present Reality", în *New Left Review*, Mai-Iunie 1961, p. 22, citat de *Secret*, p. 5). In 1978 Landau a ţinut o conferinţă la Festivalul Internaţional al Tinerilor Comunişti din Havana, alături de alt membru IPS, Philip Agee, fost agent CIA/KGB fugit în srăinătate după ce s'a dovedit asocierea lui cu Kremlinul. Când agentul marxist (membru IPS) Orlando Letelier a fost asasinat în timp ce îşi îndeplinea una din misiunile lui de spionaj, Landau a avut grijă să-i distrugă documentele ca să "nu compromită rezistenţă Chiliană". Când agenţii FBI au descins la locuinţa lui Letelier, au fost primiţi de către Mark Schneider, aghiotantul senatorului Kennedy. Landau s'a dedicat în mod activ propagării socialismului american, concentrându-se mai puţin asupra promovării revoluţiilor în lumea a treia şi mai mult asupra aducerii mesajului marxist în SUA.

Altul care a contribuit la înfiinţarea IPS-ului este Markus Raskin. Specialitatea lui este spionajul anti-american. El a întemeiat magazinul *CounterSpy* în care a publicat numele agenţilor americani de peste hotare cu ajutorul lui Philip Agee, cel care fusese agent dublu CIA şi KGB, fugit în Cuba. Drept urmare şeful staţiunii CIA din Grecia, Richard Welch, a fost împuşcat de către terorişti comunişti în faţa familiei lui, pe când se întorceau de la o petrecere de Crăciun. Unul din membrii IPS şi-a exprimat satisfacţia auzind de moartea lui Welch. William Colby, director la CIA, i-a declarat pe aceşti membri în IPS responsabili de uciderea lui Welch, dar din lipsă de dovezi materiale ei nu au fost deferiţi justiţiei. La două zile după apariţia listei de agenti CIA, locuinţa unui agent din Jamaica a fost mitraliată iar alţi treisprezece agenţi din Nicaragua au fost rechemaţi după ce familiile lor au fost ameninţate. Doi agenţi britanici au fost executaţi în Polonia. Guvernul britanic a emis ordinul de deportare a lui Agee care era în Anglia în acea perioadă, şi un alt membru în IPS, Morton Halperin, a fost trimis în Anglia de către IPS în apărarea lui Agee, ca să-i înainteze apelul. Acest Morton Halperin este acum numit de către Clinton adjunct în Ministerul Apărării (Assistant Secretary of Defense).

Orlando Letelier a fost eliminat (posibil de către serviciul de spionaj din Chile) print'o bombă plasată în maşină, iar documentele găsite la locul accidentului au confirmat că era plătit de către DGI (agenţia de spionaj cubană) şi făcea parte din partidul socialist chilian. IPS l-a înlocuit cu Tariq Ali, un conducător în Internaţionala a patra troţkistă a partidului comunist oprit de a intra în Statele Unite şi în alte ţări din cauza legăturilor sale cu reţeaua teroristă.

Activităţile anti-sociale ale membrilor IPS sunt bogate. Joe Stork, Eqbal Ahmad, Fred Halliday

sunt angajaţi în Proiectul de Cercetare şi Informare privind Orientul Mijlociu (Middle East Research and Information Project - MERIP) care susţine organizaţia PLO a lui Yasser Arafat; MERIP a fost asociat cu grupul terorist care a ucis cei unsprezece atleţi izraelieni la jocurile olimpice din München. Ahmad a plănuit răpirea Secretarului de Stat SUA şi bombardarea clădirilor federale. În dosarul FBI 100-447935, vol. 3 din 29 Aprilie 1971 (citat de *Secret*, p. 7), se spune că unii membri ai IPS sunt suspectaţi în bombardarea Ambasadei Rodeziei şi a Portugaliei din Washington; doi membri IPS (numele lor a fost obliterat de către FBI la eliberarea documentelor) sunt urmăriţi pentru furt şi omor la o bancă; un membru al grupării teroriste Weathermen a fost văzut vizitând oficiile IPS. Deci din activităţile IPS-ului fac parte omorul, jaful, răpirea, distrugerea clădirilor.

Dosarul FBI 100-447935, vol. 6 din 24 August 1973 (*Secret*, p. 7) arată că IPS se angajează în spionaj, şi citează declaraţiile lui Karl Hess potrivit cărora distrugerea guvernului Statelor Unite trebuie realizată violent, precum şi ale lui Arthur Waskow (care face parte din conducerea IPS) care conchide că revoluţia trebuie continuată cu orice preţ, chiar dacă pune în primejdie vieţi omeneşti. IPS a răpândit pamflete inflamatoare printre potenţiali revoluţionari în care era inclus un număr de telefon unde puteau chema pentru sprijin material (alimente, sau ajutor legal etc.) Se pare că antenele lor s'au extins dincolo de graniţele SUA. După sursele FBI, activităţile IPS s'au extins şi în Vietnamul de Nord în timpul războiului cu Statele Unite. Fotografii luate clandestin de agenţii FBI au arătat contactele dintre IPS şi Viktor Talz, colonel în KGB deportat pentru spionaj, precum şi cu alţi funcţionari din Est în timpul războiului rece. *Secret* arată cum s'a încercat discret recrutarea Dr-ului Stephen Powell în timp ce acesta investiga asocierea IPS-ului cu marxismul. Algier Hiss, fost membru în Departamentul de Stat, condamnat pentru spionaj în favoarea sovietelor, a fost recomandat în 1984 la IPS ca "un distins cercetător a Noii Politici" din era lui Roosevelt. Influenţa acestui institut ameninţă integritatea naţiunii americane. Fostul preşedinte Reagan arată (*St Louis Post-Dispatch*, 2 Octombrie 1987, după *Secret*, p. 8) că a existat o vreme când chiar membrii congresului erau investigaţi pentru activităţi pro-comuniste; dar comisiile de investigaţie au fost abolite iar propaganda sovietică a izbutit să schimbe vederile publicului şi azi nu mai este la modă să fii anti-comunist în occident.

Interesele IPS-ului se extind dincolo de arena politică propriu zisă. Influenţa lui asupra artei, asupra

culturii şi în ultimă instanţă asupra orientării politice este imensă, fapt consemnat în vorbele lui Mao după care un artist marxist e mai valoros decât o mie de soldaţi întrucât aceşti sabotori culturali pot să portretizeze comunismul într'o lumină favorabilă mai bine decât cele mai alese cuvinte. IPS a fondat aproape exclusiv prin Peter şi Cora Weiss expoziţia *Committed to Print* (Tipărit pe Hârtie) dedicată 'atrocităţilor genocide' comise în America împotriva minorităţilor, în care se repetă vechiul cântec comunist cu lupta dintre burghezie şi proletariat. Unul din exponate îl arată pe Ronald Reagan ca un vampir sugând sângele copiilor negri, iar în viu contrast sunt expuse portretele lui Mao şi Che Guevara zâmbind mieros. *Secret* îl citează pe Dr. Powell care, după ce a citit toată literatura publicată de către IPS şi a participat la multe din întrunirile lui, confirmă că "Institutul pentru Studii Politice este astăzi cel mai important centru intelectual pentru diseminarea marxismului în ţara noastră". Dr. Powell observă un paralelism perfect între obiectivele sovietice şi platforma politică a IPS-ului.

IPS sprijină grupurile teatrale Franklin Furnace şi Kitchen Theater, faimoase pentru prezentările lor pornografice degradante, care instilă propagandă politică în momentul în care audienţa este mai receptivă la stimulii vizuali, după ce instinctele animalice au fost înfierbântate. Franklin Furnace de pildă prezintă o femeie dezbrăcată stropită cu ciocolată care protestează împotriva dominaţiei sexuale masculine în America, iar în timpul 'actului' protestatar zbiară "Dumnezeu e mort! Uită-l pe Dumnezeu!", ca în final să ardă steagul american blestemându-l pe candidatul conservator la preşedenţie Pat Buchanan şi pe preotul baptist conservator Pat Robertson.

Cu o parte din fondurile primite de la IPS, aceste două grupări teatrale au pus-o în scenă pe Annie Sprinkle. În faţa audienţei, aceasta urinează pe scenă, utilizează falusuri artificiale şi printre grohăiturile de extaz sexual varsă un torent de obscenităţi în microfon. 'Artista' comite la cerere actul sexual oral cu persoane din audienţă, iar toată această activitate 'cultural-artistică' culminează cu introducerea în vagin a unui specul din plastic transparent, după care invită publicul să defileze în faţa ei şi să-i inspecteze intimitatea.

Hillary Clinton a donat zeci de mii de dolari pentru IPS şi grupările pe care acesta le promovează. Ea este de părere că acestea sunt "organizaţii progresiste" (J.F.Cooper: "Marxism Pornography", în *The New American*, 10 Septembrie 1990, p.35, citat de *Secret*, p. 10).

Dr. Rael Jean Isaac, preşedintele grupului Ethics and Public Policy Center, scrie în prefaţa cărţii sale

America the Enemy - Profile of a Revolutionary Think Tank (citat în *Secret*, pp. 10-11): "Scriitorii IPS-ului văd în America contemporană un exploatator brutal ... un tiran, atât în probelmele domestice cât şî în afacerile externe. Numai acţiunea revoluţionară, inclusiv 'guerila politică' va transforma America în ceeace ar trebui să devină. Printre altele aceasta înseamnă dezarmarea unilaterală a armatei şi serviciilor de informare, distrugerea sistemului capitalist şi în special a corporaţiilor multinaţionale şi reorientarea drastică a şcolilor şi universităţilor." În dosarul FBI 100-447935-119 din 11 Septembrie 1971 (memorandul agentului Shackelford către agentul Miller - citat de *Secret*) se arată că IPS a jucat un rol important în "dezvoltarea strategiilor şi tacticilor pentru toate fazele de subversiune, insurecţie, conflict rasial, agitaţie politică şi revoluţionară". Clinton este asociat cu proiectele IPS-ului. Multe dintre punctele platformei marxiste ale IPS-ului au fost sau sunt în curs de implementare: dezarmarea unilaterală masivă, distrugerea bazei economice a Statelor Unite prin NAFTA şi GATT, încercarea lui Hillary de a institui un sistem medical de tip socialist (momentan în hibernare dar nu defunctă), re-orientarea sau mai degrabă imbecilizarea copiilor în şcolile de stat, etc.

În timp ce floarea tineretului american îşi vărsa sângele într'un război cu Vietnamul, război care, conform planului Noii Orânduiri Modiale, nu trebuia câştigat de forţele SUA, Bill Clinton ajuta conducătorii comunişti şi organizatorii IPS-ului în lupta lor propagandistică nu pentru pace ci pentru înfrângerea militară a Statelor Unite. În scrisoarea lui către directorul ROTC, col. Eugene Holmes, Clinton admite că unul din organizatorii Moratoriului pentru Vietnam este un prieten de-al lui apropiat, iar acest moratoriu a fost plănuit nu numai de către KGB cu conducerea Vietnamului de Nord şi a Germaniei de Est, dar şi de un membru al partidului comunist american şi totodată membru IPS. Moratoriul a fost conceput în Mai 1969 la întrunirea Comitetului Naţional de Mobilizare pentru Încetarea Războiului din Vietnam (MOBE) ţinut la Stockholm sub auspiciile Consiliului pentru Pace al sovietelor la care au participat Nguyen Thi Binh (Vietcong), Nguyen Minh Vy (Vietnamul de Nord) şi John Wilson (IPS). Kosâghin si Brejnev au avut cuvinte de laudă pentru eforturile pro-comuniste ale activiştilor MOBE si pentru participarea liderilor IPS, Irving Sarnoff si Carlton Goodlett. In Iulie 1969 MOBE a fost regrupat de către veteranii IPS Sidney Peck, Cora Weiss, Arthur Waskow, Sidney Lens, Rennie Davis si Dave

Dellinger. În noua sa formă superioară a finalizat două evenimente masive: marşurile de protest din Statele Unite şi cele din Anglia împotriva războiului din Vietnam, la care preşedintele Bill Clinton, după propriile sale declaraţii, şi-a demonstrat calităţile organizatorice în activităţi subversive anti-americane. De câtă încredere s'a bucurat Clinton din partea despoţilor marxişti şi a activiştilor IPS o dovedeşte faptul că a fost ales să conducă activităţile Moratoriului în Anglia. FBI atestă faptul că comuniştii au jucat un rol dominant în Comitetul de Mobilizare a Studenţilor (dosarul FBI 100-447935-252 din Octombrie 1969, în *Secret*, p. 12). Demonstraţia din Noiembrie 1969 de la Washington a fost coordonată de către Cora Weiss în timp ce Richard Barnet a dus o săptămână de 'discuţii intense' la Hanoi cu premierul Van Dong şi a dat maselor de vietnamezi, adunate de oficialităţi într'o demonstraţie 'spontană', să înţeleagă că el şi cohorta de marxişti cu care e asociat, luptă împotriva aceluiaşi inamic ca şi ei - Statele Unite. *Secret* îl citează pe Robert Elegant, după care guvernul de la Hanoi a recunoscut ulterior că-şi datorează în mare parte victoria sprijinului mass-mediei din America şi mai ales activiştilor pro vietnamezi. Dacă luăm în considerare bogăţia cuvintelor de laudă şi apreciere pentru MOBE şi IPS din partea despoţilor comunişti pentru contribuţia lor infamă la modul ruşinos în care au încheiat Statele Unite ostilităţile cu Vietnamul, pretenţia lui Bill Clinton că el a fost doar un 'protestatar ignorant' nu e demnă de crezare. MOBE l-a încredinţat pe Clinton cu misiunea organizatorică în Anglia, aşa cum Barnet a fost trimis la Hanoi pentru 'discuţii'. În plus, oficialităţi din Uniunea Sovietică, Vietnamul de Nord şi Germania de Est au participat la adunările MOBE (şi nu ca observatori); era clară legătura lor cu comunismul internaţional. În timpul războiului cu Vietnamul, Bill Clinton a izbutit prin diverse subterfugii să se sustragă de la serviciul militar, în schimb s'a înrolat în slujba comunismului internaţional pentru a lupta împotriva propriei sale ţări. Şi a fost recompensat cu preşedinţia Statelor Unite. Nu ne surprinde de aceea faptul că documentele FBI-ului cu privire la activităţile MOBE din acea perioadă sunt clasificate ca secret maxim "în interesul apărării nationale" printr'un ordin special al - ghici cui? - al preşedintelui Statelor Unite Bill Clinton, care acţionează ca pisica ce-şi acoperă urma. Colonelul Eugene Holmes a descris mai bine ca oricine această stranie situaţie: "... Când mă gândesc nu numai la dorinţa dar şi la dedicaţia cu care atât de mulţi (soldaţi) şi-au arătat dorinţa cinstită de a-şi apăra şi servi patria, mi se

pare de neconceput ca un om care n'a fost numai lipsit de dorința de a-și servi țara, dar chiar a protestat impotriva forțelor ei armate, să ajungă în poziția de a fi Comandantul Suprem al forțelor noastre armate".

Una din tehnicile de camuflaj ale IPS-ului este să creeze instituții satelite care nu sunt cunoscute pentru activități subversive. O astfel de instituție este Institutul pentru Politică Progresivă (The Progressive Policy Institute - PPI), considerat ca sursa de idei a președintelui Clinton. Vice-președintele acestui institut este Robert Shapiro, un vechi membru al IPS. E tulburător faptul că Bill Clinton e asociat cu un astfel de grup, dar mai tristă este măsura în care acesta îi influențează politica. De pildă, planul lui Clinton de a 'reinventa guvernul' e descris într'o carte publicată de PPI întitulată *Laboratories of Democracy and Reinventing Government*.

Legătura cea mai strânsă a lui Clinton cu IPS e prin intermediul bunului lui prieten Derek Shearer. După cum a arătat Frederick Rose în *The Wall Street Journal* din 11 Septembrie 1992 (citat de *Secret*, p. 13), Derek este un vechi și bun prieten de-al lui Clinton, probabil cel mai apropiat dintre consilierii lui. Dar care este orientarea politică a acestui influent amic al președintelui?

Derek Shearer este adeptul 'întreprinderilor controlate de muncitori', așa cum există în Iugoslavia, China și Cuba. El scrie: "Filozofia economică și socială marxistă ... a fost și rămâne o încercare de a umaniza viața economică și socială .... Turiștii americani în China și Cuba ... atestă viața austeră ... totuși ei comentează despre spiritul de cooperare și bună starea care se întrevede în existența chineză și cubaneză" (*Economic Democracy: The Challenge of the 1980*, M.E.Sharpe, White Plains N.Y. 1980, citat în *Secret*, p. 14).

Shearer caută să promoveze un program socialist pe care îl numește 'democrație economică' despre care el însuși recunoaște că "în mod inevitabil va fi etichetat drept socialist". Este un admirator al lui Antonio Gramsci, unul dintre cei mai influenți teoreticieni marxiști ai secolului nostru. Analistul politic Larry Abraham scrie în *Inside Report* din Octombrie 1992 (*Secret*, p. 14): "Dacă Bill Clinton câștigă alegerile, faptul va marca sfârșitul ... bunăstării americane. Co-președențiaClintonilor ... va însemna o orânduire total amorală așa cum a visat-o acum șase decenii marxistul italian Antonio Gramsci".

Ostilitatea lui Shearer pentru economia de piață liberă este bine cunoscută. El urmărește distrugerea sau cel puțin restrângerea forțelor corporațiilor iar asociații lui au fost numiți 'coaliția anti-industrială'. Știind că socialismul nu este privit cu ochi buni în America, Shearer în mod insidios injectează infecția marxist-socialistă sub eufemismul de 'democrație economică', termen pe care el însuși îl recunoaște ca un "substitut adecvat și eficient". Cu multă îndemnare, utilizând o frazeologie bine aleasă, Shearer a făurit platforma socialistă a Janei Fonda și a fostului ei soț Tom Hayden, numind-o 'Campania pentru democrație economică' (Campaign for Economic Democracy). Această 'democrație economică' Derek Shearer a impus-o orașului Santa Monica după ce soția lui a fost aleasă primăreasă acolo. Rezultatele au fost dezastruoase. În "The Economist on Clinton's Left" (*The Wall Street Journal* din 10 Septembrie 1992, citat în *Secret*, p. 14), DiLorenzo descrie ravagiile create de filozofia economică a lui Shearer, cu redistribuția forțată a bunurilor, enunțată în propriile lui cuvinte la emisiunea 60 Minutes din 1982 când zicea că speră să poată "utiliza forța guvernului .... pentru a controla bogăția orașului". Legislațiile familiei Shearer au distrus economia orașului Santa Monica care și-a câștigat pe bună dreptate titlul de 'Republica Populară Santa Monica'. În final Derek Shearer a fost eliminat din poziția sa oficială, după ce a pauperizat orașul prin sistemul lui socialist și prin incompetență. Aceste rezultate valoroase nu l-au împiedecat însă pe președintele Clinton să-i încredințeze comerțul și industria întregii națiuni lui Shearer. Un reporter de la ziarul *The Wall Street Journal*, după ce i-a citit cartea *Economic Democracy*, descrie speranțele lui Shearer de a realiza o economie națională "planificată de birocrații guvernului. Și se pretinde, nici mai mult nici mai puțin decât control guvernamental complet asupra pieții" (citat de *Secret*, p. 15). În cartea și scrierile sale, Shearer utilizează în mod abil eufemisme care-i atenuează izul socialist al ideilor. În loc de guvern, de pildă, el utilizează cuvântul 'public'; când se referă la strategia de a reforma Statele Unite el vorbește despre 'trecerea controlului investițiilor de sub dominația corporațiilor, în mâna publicului' și '.. deciziile economice să se facă ... prin producția controlată de muncitori și consumatori'. Identitatea dintre 'public' și guvern este și mai evidentă când Shearer vorbește despre redistribuția bunurilor (o teză marxistă în sine): "Elementele de bază ale strategiei noastre ... sunt: crearea din fonduri private și publice a unor bănci proprietate de stat ... ceeace ar da **guvernului** o poziție mai puternică din care să influențeze activitățile celorlalte bănci" (*Economic Democracy*).

Derek Shearer propune în continuare sancționarea judiciară a antreprenorilor capitaliști, precum și impunerea unei declarații anuale privind 'echilibrul social'. Astfel de

metode punitive sunt menite ca în final să naţionalizeze întreaga industrie a Statelor Unite. Mai mult, el preconizează crearea unei entităţi guvernamentale cu suficiente fonduri pentru a cumpăra parţial firmele majore din Statele Unite cu scopul evident de a le controla mai strâns. Firmele care refuză să coopereze cu guvernul vor fi atacate cu miriade de sancţiuni, ca restricţia uşurărilor la impozite, refuzul licenţelor de export, ameninţare cu darea în judecată, etc. Shearer doreşte să extindă controlul guvernului şi asupra investiţiilor prin crearea unor agenţii guvernamentale de planificare care vor genera noi legi de conduită pentru firmele private. Aceste agenţii vor fi piatra de hotar a "Noului Contract Social". James Bennett (George Mason University) şi Thomas DiLorenzo (Loyola College) arată următoarele despre Shearer şi planul lui de 'democraţie economică' (*Destroying Democracy: How Government Funds Partisan Politics,* CAIO Institute, Washington D.C. 1985, p. 37, citat de *Secret,* p. 16):

"Coaliţia anti-industrială duce un atac bine organizat împotriva instituţiilor de bază ale economiei private libere. Filozofia ei de democraţie economică, expusă de Derek Shearer, nu este fundamental diferită de socialism. Economiştii de profesie recunosc că o astfel de politică ca industria în mâinile guvernului, controlul preţurilor, codeterminarea impusă de guvern şi regulamentele stricte, pot numai să reducă bogăţia naţională. Dar acest rezultat este exact ceea ce va oferi coaliţiei anti-industriale ocazia să preia controlul politic la nivelul guvernului federal, statal şi local."

Shearer este sfătuitorul cu care îşi petrece Clinton lungi ore în lectură şi discuţii. Hillary Clinton împărtăşeşte aceleaşi vederi, expuse în discursurile ei ţinute cu ocazia unor festivităţi la diverse universităţi. După Gramsci, se poate obţine puterea într'o ţară dezvoltată industrial cel mai uşor prin subminarea şi radicalizarea instituţiilor culturale. Odată ce fibra morală a ţării e slăbită, fundaţiile ei economice şi politice se năruie. IPS aplică planul Gramsci, infiltrând instituţii autonome, şcoli şi biserici, cu scopul de a radicaliza cultura. Planul economic al lui Shearer însă, cu controale şi restricţii asupra firmelor private, confiscarea şi redistribuirea proprietăţii personale, şi manipularea taxelor şi a preţurilor de către împuterniţii guvernului, nu va crea o lume de vis ci un coşmar marxist.

În 1975 Shearer a ajutat IPS să formeze o grupare satelită, Conferinţa privind Alternativele Politice la nivel de Stat şi Local (Conference on Alternative State and Local Policies - CASLP), un instrument desemnat să atace întreprinderile capitaliste. O broşură lansată de IPS descrie CASLP ca un

efort de "întărire a muncii programatice a Stângii ... de a lărgi baza pentru restructurarea Americii". După unii autori (Bennett şi DiLorenzo: *Destroying Democracy; How Government Funds Partisan Politics,* CATO Institute, 1985, p.37, citat de *Secret,* p.16), CASLP este cea mai puternică organizaţie la nivel statal care urmează o platformă anti-industrială, şi face parte din arsenalul programului de socializare a Americii. FBI a urmărit planul extremist al CASLP şi într'unul din dosarele FBI sunt incluse decupaje din ziare care îl arată pe Shearer conducând întrunirile acestui grup. Se deplânge faptul că aceşti activişti radicali din anii 60 au ajuns să fie persoane oficiale, alese în guvernul local. Conducerea CASLP, cu sediul la IPS, îi numără printre alţii pe Robert Borosage (directorul IPS), Lee Webb (fost director al ziarului comunist *The Guardian* şi fost secretar al unei grupări teroriste numite SDS), Barbara Bick (fostă membră a partidului comunist) şi senatorul negru Ron Dellums, admiratorul lui Castro.

Orientarea marxistă a lui Shearer şi efortul lui de a institui socialismul în Statele Unite este o realitate admisă chiar de membrii IPS care, în scrierile lor, recunosc că el a fost cel care a scris platforma politică a lui Hayden, în care se punea accent pe etatizarea băncilor şi a întreprinderilor utilitare, pe crearea unui serviciu medical socialist şi pe controlul industriilor de către muncitori. Este ilustrativă logoreea strident anti-industrială a lui Clinton. Recent, culmea ironiei, în campania lui împotriva fumatului, Clinton, acest bine-cunoscut fumător de marijuana, a cerut legislaţie viguroasă prin care guvernul federal să controleze industria tabacului în America. Dar nu este interesul pentru sănătatea tineretului care îl mână pe Clinton în această campanie, căci el nu a ezitat să ardă de vii copiii din Waco, ci dorinţa de mai mult control federal asupra vieţii publice. Probabil şi mai revelatoare este intensa acţiune a lui Hillary Clinton la începutul carierii ei co-prezidenţiale cu scopul de a institui medicina socialistă în America, cu toate consecinţele nefaste inerente, consecinţe pe care cetăţenii români le cunosc atât de bine. După Markus Raskin (membru IPS) strategia IPS-ului era să aştepte o victorie prezidenţială democrată şi să-şi asigure sprijinul unor congresmeni liberali ca Ron Dellums. Conceptul lui Shearer de 'democraţie economică', în virtutea căreia se vor confisca fondurile de pensii, a avut răsunet în politica economică a lui Clinton, aşa cum se arată în *Congressional Records- House* din 26 Mai 1994, p. H4101, unde e consemnată intenţia lui Clinton de a taxa cel puţin în prima fază procentele pe care le realizează fondurile de pensii.

Dar pentru a cunoaşte mai bine personalitatea acestui Shearer care este atât de influent în Casa Albă, să vedem cu cine se asociază:

Ron Dellums. Veteran marxist care nu-şi ascunde vederile şi asocierile politice. Ales şi reales în congresul american, în special datorită scamatoriilor regrupării alegătorilor în districte astfel încât să fie asigurată o majoritate democrată de culoare, militanţa lui marxistă este bine cunoscută. Extrem de bogat, şi-a oferit reşedinta lui din California partidului comunist american pentru conferinţe, adunări, etc. Până şi mass-media ultra liberală din Statele Unite recunoaşte că este un militant marxist şi că face parte dintr'o coaliţie marxistă decisă să schimbe soarta ţării prin infiltrare în structura puterii. Sub Clinton, până la alegerile care au răsturnat raportul dintre democraţi şi republicani în Senat, Ron Dellums ajunsese şeful Comitetului Senatorial pentru Forţele Armate. Din activităţile lui pernicioase menţionăm faptul că a alocat fonduri pentru publicaţia comunistă *The Guardian*, a deschis biroul său senatorial partidului comunist din El Salvador responsabil pentru insurgenţa din acea ţară, a primit mulţi demnitari ai partidului comunist american, şi a fost preşedintele Conferinţei pentru Solidaritate cu Lupta de Eliberare a Popoarelor din Africa de Sud unde l-a avut asistent pe Carl Bloice. Carl Bloice făcea parte din Comitetul Central al partidului comunist sovietic. Cei care au finanţat această conferinţă au fost ANC şi SWAPO, grupuri marxist teroriste din Africa de Sud, the American Institute for Marxist Studies, şi brigada Venceremos a lui Castro, precum şi William Kunstler, National Lawyer's Guild şi CISPES, grupări de orientare radical stângistă. Ron Dellums a divulgat în *Congresional Records* un document care a fost caracterizat drept o mină de aur pentru KGB şi care desigur a avut consecinţe tragice în războiul din Vietnam. Fostul terorist Eldridge Cleaver (acum reformat şi convertit la creştinism) a declarat că îl cunoaşte pe Dellums personal, şi că părerea lui Dellums este că spre binele lumii America trebuie să-şi piardă puterea şi comuniştii să câştige. După invazia Statelor Unite în Grenada şi eliminarea conducătorului comunist Maurice Bishop, s'au găsit unele documente senatoriale ajunse acolo prin Dellums, precum şi o scrisoare însoţitoare, concepută de Carlottia Scott din anturajul senatorial al lui Dellums, care abundă în admiraţie pentru activitatea lui Bishop, admiraţie revărsată şi asupra unui alt luptător pentru egalitate şi dreptate socială, Fidel Castro. Iată o succintă enumerare a activităţilor anti-americane din viaţa politică a lui Dellums:

- a ţinut o cuvântare la aniversarea organizaţiei teroriste Black Panther unde l-a onorat pe Huey Newton, cel care a ucis un poliţist;
- a finanţat şi a ţinut cuvântări la Consiliul Mondial pentru Pace al Uniunii Sovietice, considerat un instrument major în lansarea acţiunilor politice sovietice;
- şi-a petrecut vacanţa cu Fidel Castro în Havana;
- a organizat o expoziţie a 'crimelor de război' americane, a desecrat public medaliile militare americane aruncându-le, şi a ţinut cuvântări inflamatoare anti-americane stând sub steagul Viet Congului;
- a cerut eliminarea FBI-ului şi a CIA-ului;
- a dat interview-uri serviciului de informaţii sovietic Tass, în care a premărit Uniunea Sovietică şi a denigrat Statele Unite;
- a depus eforturi pentru ca veteranii războiului civil din Spania care au luptat pentru comunişti să primească pensie militară.

Când Dellums a fost numit în Comisia Congresului pentru Informare (House Intelligence Committee), ziarul *Human Events* din 23 Februarie 1991 a declarat că "selecţia lui Dellums este un scandal de prim rang pentru securitatea naţională". Cu Clinton la putere sub îndrumarea lui Shearer, Ron Dellums are toate condiţiile pentru o fructuoasă activitate subversivă.

Tom Hayden şi Shearer. Shearer a fost consilierul politic al lui Hayden când acesta era căsătorit cu faimoasa Jane 'Hanoi' Fonda. El i-a scris platforma politică cu care a încercat să-şi facă intrarea în Senatul american, din fericire fără succes. Apoi a ocupat o funcţie de conducere în Campania pentru Democraţie Economică a lui Fonda şi Hayden care a instituit 'democraţia economică' în Santa Monica. Secondat de tirada anti-capitalistă a lui Hayden, Shearer admitea că vrea "să utilizeze puterea guvernului local pentru a controla bogăţia oraşului". Tom Hayden şi-a început asocierea cu IPS în 1968 ca ajutor al Corei Weiss în organizarea mişcărilor cu ocazia Convenţiei Democrate din Chicago. Rezultatul a fost zile întregi de violenţă, cu pagube materiale imense pentru comunitate. Au fost arestaţi 686 de 'activişti sociali', inclusiv directorul IPS Peter Weiss. Tom Hayden împreună cu grupul său radical urmăreau 'să trezească conştiinţa socială a maselor', cu faimoasele lor 'zile de furie' care s'au scontat cu noi distrugeri şi violenţe. Alţi 284 au fost arestaţi, iar Arthur Waskov de la IPS a trimis urgent o sumă de bani pentru eliberarea pe cauţiune a celor arestaţi. IPS a fost considerat un cuib de militanţi revoluţionari încă din 1965, iar numele lui Tom Hayden era menţionat în lista celor afiliaţi. Invitat în Vietnam şi China, în memorialul său de călătorie Tom

Hayden preamăreşte realizările acestor regimuri tiranice, găsindu-se perfect identificat cu cauza lor, şi urează succes şi victorie regimului Nord Vietnamez în scrisorile sale către colonelul Van în care are neruşinarea să declare că prizonierii americani au fost "cel mai bine trataţi prizonieri din toată istoria războielor"; iar când Vietnamul, Cambodia şi Laos-ul au căzut în mâinile comuniştilor, Hayden a fost citat de *New York Times* ca admiţând că acesta este rezultatul pentru care a militat şi că "comunismul este una din opţiunile care îmbunătăţesc viaţa cetăţenilor".

Jane Fonda şi Shearer. Ataşamentul Janei Fonda pentru regimurile comuniste tiranice nu e o noutate. Din gura ei au ieşit perle ca de pildă identificarea comuniştilor nord-vietnamezi cu "conştiinţa lumii". În timpul vizitei ei în Vietnamul de Nord a militat pentru victoria Vietcongului şi a incitat, prin radio, trupele americane să dezerteze. Ea a numit prizonierii americani din Vietnam "ucigaşi de profesie" în contrast cu vietnamezii pe care i-a descris drept "un popor blând", acţiune pentru care a fost calificată ca trădătoare în Congresul american şi şi-a dobândit bine meritatul nume de Hanoi Jane. Ea este cea care a declarat audienţei în 1970 la Michigan State University: "Cred că, dacă voi aţi înţelege ce este comunismul, aţi spera, v'aţi ruga în genunchi să devenim comunişti". Jane Fonda a fost numită de Clinton ambasadoarea pentru întărirea relaţiilor la Naţiunile Unite (Goodwill Ambassador).

Recent această vibrantă comunistă a realizat o grămadă de bani vânzându-şi videocasetele cu exerciţii fizice, dar nu şi-a abandonat vocaţia, declarând în 1989 că sumele realizate vor fi utilizate pentru campania politică a soţului ei şi pentru viziunile ei socialiste. Declaraţia a provocat o intensă reacţie negativă care trebuia rectificată. La emisiunea televizată *20/20*, Barbara Walters a invitat-o pe Jane Fonda şi cu mult tact a căutat să o descrie ca pe o persoană inocentă, mânată de bune intenţii. Ceva mai târziu s'a aflat că soţul Barbarei Walters este director la Lorimar Productions, compania care produsese şi care vindea video-casetele Janei Fonda. Dorinţa de profit şi nu abandonarea comunismului au fost motorul acestei comedii. De fapt the Center for Investigating Reporting, o divizie a IPS-ului, are contracte cu reţeaua de televiziune ABC şi crează istorioare pentru Barbara Walters. Să nu uităm că Shearer a fost mentorul familiei Fonda-Hayden şi influenţa lui a avut greutate în educaţia marxistă a Janei Fonda.

Sidney Lens. Membru în IPS şi în Liga Comunistă din America, un marxist înrăit, a fost unul dintre organizatorii grupului de protest

MOBE prin care Bill Clinton a avut primul contact cu IPS.

Jeremy Rifkin. Membru în IPS, reprezentant al grupării maoiste New American Movement, a avut sarcina să facă literatura socialistă uşor digerabilă pentru 'mase' prin atenuarea asperităţilor revoluţionare, o armă tactică perfidă în împingerea populaţiei spre acceptarea teoriilor marxist-leniniste. Cel care l-a dirijat din umbră era John Rossen, membru al partidului comunist.

Richard Barnet. Unul dintre fondatorii IPS, militează şi el pentru 'democraţia economică' a lui Shearer.

I.F.Stone, agent KGB. În 1981, la o conferinţă a activiştilor de stânga care l-au avut invitat de onoare pe jurnalistul I.F.Stone, Shearer, care a făcut prezentarea, a declarat că în Statele Unite ei nu pot utiliza deschis cuvântul socialism fără ca să provoace o reacţie de rejecţie din partea auditoriului, în schimb eufemismul 'democraţie economică' este acceptat cu uşurinţă. Dar cine este acest I.F.Stone? În *Human Events* din 6 Iunie 1992, Herbert Romerstein a arătat că un ofiţer KGB pensionat, cunoscător al operaţiilor din Statele Unite, l-a identificat pe I.F.Stone ca un agent plătit de KGB, ceeace coroborează declaraţiile generalului KGB-ist Oleg Kalughin care s'a referit vag la 'un bine cunoscut jurnalist american' ca fiind plătit de KGB. Revelaţia a iscat o frenetică reacţie în lumea jurnaliştilor liberali din America care au deplâns această 'vânătoare după spioni roşii'.

Sam Brown. Militant marxist, a depus eforturi împotriva Statelor Unite în războiul din Vietnam. Suporter al 'democraţiei economice' a lui Shearer, l-a ajutat pe acesta şi pe Barbara Bick pentru a organiza programul CASLP.

Barbara Bick. Membră a partidului comunist, a coordonat pe plan naţional grupul lui Shearer CASLP. Sub conducerea ei acest grup a propus printre altele ca: deţinuţii să-şi administreze singuri închisorile; guvernul să preia telefoanele, industria electrică, şi utilitară; să fie instituite 16 noi forme de taxare sau legislaţii confiscatorii. Tot ea a fost cea care a dirijat manifestaţiile masive din universităţi în 1970 ce au dus la închiderea a sute de universităţi şi arestarea a numeroase persoane.

Strategia lui Shearer de a alege un preşedinte socialist.

Din scrierile lui Shearer rezultă planul lui de a determina alegerea unui preşedinte socialist pentru a implementa democraţia economică cu ajutorul, după estimatele sale, a douăzeci până la treizeci de guvernatori şi primari, zece până la douăzeci de senatori şi aproximativ cincizeci de membri în Congres. El s'a concentrat asupra acţiunii de a infiltra partidul Democrat în alegerile locale şi nu asupra creerii unui al

treilea partid. Interesul lui era să stabilească o bază politică la nivel de state şi conducere comunală; şi şi-a exprimat convingerea că în următoarea administraţie democrată politica lui economică va juca un rol decisiv.

La prima vedere pare neverosimil ca o entitate puţin cunoscută ca Shearer să fie în stare să decidă soarta algerilor în Statele Unite. Dar fratele său vitreg este Strobe Talbott, colegul de cameră al lui Clinton la Oxford, fost editor la magazinul de stânga *Time*, membru al Consiliului pentru Relaţii cu Străinătatea (Council on Foreign Relations - CFR), consiliu care din 1922 de când a fost înfiinţat de către comunişti şi alţi globalişti s'a dedicat creerii Naţiunilor Unite ca un prim pas spre un guvern mondial totalitar, şi din rândurile căruia s'au ridicat aproape toate personalităţile care au dominat scena politică americană. Talbott, care pentru activităţile sale anti-americane a primit medalia Norman Cousins Global Governance, a declarat că peste o sută de ani naţiunile nu vor mai exista şi toate statele vor recunoaşte o autoritate globală unică. Din poziţia lui puternică, Talbott a influenţat mass-media şi cercurile financiare pentru alegerea lui Clinton. În special când s'a discutat modul penibil în care s'a sustras Clinton de la serviciul militar, Talbott nu s'a sfiit să mintă. În administraţia lui Clinton, Talbott a fost numit întâi ambasador în 'fosta' Uniune Sovietică iar mai târziu a acceptat postul de Secretar de Stat adjunct (Assistant Secretary of State). Apartenenţa lui la CFR este de importanţă vitală, întrucât din această grupare fac parte fondatorul IPS-ului Richard Barnet, apoi Cora Weiss, Bill Clinton şi alti nouăzeci şi şapte din administraţia lui Clinton, inclusiv Vice-Preşedintele Al Gore.

Fostul senator Barry Goldwater descrie CFR ca fiind un grup elitist, restrâns ca număr (în jur de două mii de membri), din care s'au recrutat aproape toate poziţiile cheie din guvernul american de la Roosevelt încoace. Unii cercetători au conchis că CFR este un segment activ în subversiunea comunistă pentru dominarea lumii. Goldwater crede însă că grupul este indiferent la culoarea politică; în lupta lui pentru instaurarea unui guvern mondial, e dispus să colaboreze cu orice grupare sau ideologie care îl poate ajuta, chiar pentru un timp limitat, în atingerea scopului final. Amiralul Ward, citat de Goldwater (*With No Apologies*: William Morrow & Co, New York), membru timp de 16 ani în CFR, a declarat că CFR "este cea mai puternică clică din aceste grupări elitiste care au un obiectiv comun - vor să distrugă suveranitatea Statelor Unite ...". CFR îşi coordonează efortul pentru consolidarea a patru centre de putere: politică, financiară, intelectuală şi ecleziastică.

Shearer, cu toate acţiunile lui subversive şi dedicaţia pentru instaurarea socialismului în Statele Unite, cu toată influenţa lui, nu ar fi putut singur aduce la preşedinţie o persoană cu o ideologie politică atât de opusă intereselor Americii, o persoană cu moralitate şi caracter dubios. Forţe mult mai mari au decis cine va urma la tronul americii. Şi trebuia să fie cineva cu tare, numărul petelor sociale fiind direct proporţionale cu maleabilitatea personei respective; interesul adevăratului guvern din umbră este să aibă ca front un slugoi cât mai uşor de manevrat. Ziarul *Spotlight* din 22 Iulie 1991 descrie cum un corespondent al său a izbutit să infiltreze conferinţa grupului conspirativ ultrasecret Bilderberger din 1991, la care de obicei sunt invitaţi cei care vor răsări pe firmamentul politic internaţional. Bill Clinton, care la acea vreme zăcea în anonimat (nimeni nu auzise de numele lui cu excepţia nefericiţilor din Arkansas unde a fost 'ales' guvernator şi a ruinat economia statului), a avut onoarea de a fi invitat la acea conferinţă. Cu luni de zile înainte ca orice candidat să-şi declare intrarea în competiţie pentru preşedinţie, articolul din *Spotlight* ne îndemna profetic să urmărim atent activitatea lui Clinton, căci el s'ar putea să devină următorul nostru preşedinte.

*

Derek Shearer şi programul lui Clinton.

Shearer a participat regulat la conferinţele consilierilor economici ai lui Clinton şi le-a ajutat la finisarea planul economic. El a fost cel care a ajustat politica acestei administraţii faţă de 'fosta' Uniune Sovietică. Referindu-se la prietenii ultra liberali ai lui Hillary Clinton, Shearer a declarat presei că ea nu prezintă un pericol pentru uzurparea autorităţii membrilor cabinetului şi că întrucât aceşti liberali sunt prietenii ei personali, ea poate cina cu ei fără să ameninţe pe nimeni. În acelaşi interview însă, Shearer a declarat că el întrevede posibilitatea ca Hillary să-i însoţească pe membrii cabinetului pentru a le atrage atenţia asupra unor probleme cheie!

Cartea lui Shearer *A New Social Contract* conţine aceeaşi ideologie ca şi chemarea lui Clinton din *A New Covenant*. Herbert Katz, membru în consiliul oraşului Santa Monica sub domnia lui Shearer, a declarat că "nimic nu mă poate speria mai mult decât intervenţia lui Derek în planificarea ţării". După ce o seamă de senatori au primit copii după publicaţia *Secret*, Shearer a fost forţat să părăsească Casa Albă. Dar influenţa lui asupra lui Clinton a rămas.

Se pare că dorinţa lui Derek Shearer de a vedea un preşedinte socialist la cârma ţării a devenit realitate cu venirea la putere a lui

Clinton. Nu ne surprinde faptul că un număr de persoane recrutate de la IPS apar în administraţia lui.

Leon Panetta şi Les Aspin. Leon Panetta a fost întâi numit şeful Biroului Direcţiunii şi Bugetului (Office of Management and Budget), iar apoi şeful personalului (Chief of Staff), iar Les Aspin (membru CFR) a fost numit Secretar al Apărării, post pe care l-a părăsit nu demult. Amândoi au fost cunoscuţi ca admiratori ai IPS, iar cu ocazia aniversării a 20 de ani de activitate anti-americană a acestui institut, Panetta şi Aspin au fost cei care au ţinut cuvântări omagiale şi au depus eforturi pentru a colecta fonduri pentru această organizaţie. Panetta a semnat o scrisoare împreună cu Cynthia Arnson (IPS) prin care cerea congresului să oprească ajutoarele date forţelor anti-comuniste din El Salvador. Şeful acelui proiect era Fred Branfman, fost editor la revista *CounterSpy*, prietenul lui Philip Agee, agent KGB şi fost agent CIA, responsabil pentru publicarea listei cu agenţi CIA din alte ţări. Numele lui Panetta apare şi pe proclamaţia din Mai 1993 prin care se onorează propagandiştii comunişti Hugh şi Dorothy DeLacy.

Les Aspin, susţinătorul lui Ron Dellums, şi-a dat demisia în 1993 ca urmare a protestelor la eforturile lui de a pune armata în mâna homosexualilor, şi a incompetenţei lui în acţiunea din Somalia.

Anthony Lake. Lake a fost instructor la IPS şi la Centrul pentru Studiul Apărării Naţionale, de unde l-a atacat vehement pe William Colby, directorul CIA, împreună cu Barnet, unul din fondatorii IPS. A fost deasemeni asociat cu Orlando Letelier prin Centrul pentru Politica Internaţională, o tribună internaţionalistă care critică acid guvernele vestice ignorând în acelaşi timp atrocităţile comuniste. El a fost numit Consilier pentru Securitatea Naţională (National Security Advisor) deşi a fost suspectat de a fi unul dintre cei care au ajutat la furtul documentelor Pentagonului, precum şi a altor documente înmânate unor reporteri liberali. Doi dintre aceştia, despre care se ştie că sunt în legătură cu Lake, Anthony Lewis şi Neil Sheehan (*New York Times*) au puternice legături cu IPS. Lake a fost asistentul personal al lui Halperin a cărui ură fanatică împotriva Statelor Unite este greu de egalat.

Stephen Solarz. Când era senator, Solarz, membru în CFR, privea cu ochi favorabili activitatea IPS iar mâna lui dreaptă, Suzanne Butcher, i-a recomandat IPS ca o autoritate în drepturile omului. Solarz, cunoscut în lumea politică ca 'marxistul din Brooklyn', a semnat scrisoarea lui Arnson împreună cu Panetta; a ţinut partea elementelor comuniste din El Salvador; şi a luptat cu îndârjire până ce a izbutit să oprească formarea unei comisii care să oblige martorii

guvernamentali să depună sub jurământ despre modul în care s'a muşamalizat abandonarea prizonierilor de război americani. Când Colonelul Millard Peck, şeful Biroului Special pentru Prizonierii de Război, a demisionat dezgustat de presiunile exercitate de guvern ca să deraieze cercetările, şi a arătat aceasta în faţa Congresului, Solarz, conform strategiei extremiştilor de stânga, nu s'a referit la fapte ci s'a străduit din răsputeri să distrugă reputaţia colonelului. Solarz mai deţine un record dubios. Există o listă cu sute de congresmani şi reprezentanţi care s'au înfruptat din banii publici, împrumutând de la o bancă afiliată Congresului fără să-şi mai achite datoria (bancă ce între timp a dat faliment); Solarz e în fruntea acestei liste cu peste şapte sute de mii de dolarii băgaţi în buzunarul lui propriu în mod fraudulos, cu impunitate. Pe acest caracter dubios l-a avut în vedere Clinton pentru postul de Secretar de Stat (a renunţat ulterior). S'a gândit apoi să-l numească ambasador la Naţiunile Unite, ca până la urmă să-l numească amabasador în India. Din fericire nu a trecut la verificarea FBI-ului.

Timothy Wirth. Membru CFR, a fost candidat pentru postul de Secretar (ministru) pentru Interne, ca în final să fie numit Subsecretar de Stat. Conduce deasemeni o conferinţă pentru problemele populaţiei sub egida Naţiunilor Unite; pe biroul lui tronează un vas mare plin cu prezervative. A semnat împreună cu Panetta şi Aspin scrisoarea lui Arnson şi împreună cu Patricia Schroeder l-a ajutat pe Gar Alperovitz la aplicarea 'democraţiei economice'.

Patricia Schroeder. Membră CFR, a fost pe lista lui Clinton pentru postul de Secretar al Apărării. Co-semnatară a scrisorii lui Arnson, a votat în Congresul american împotriva unei legi care ar fi oprit divulgarea numelor agenţilor americani, a condus o delegaţie din partea Consiliului Mondial al Păcii despre care s'a spus că este cel mai activ front al propagandei sovietice în mişcarea pentru pace, l-a ajutat pe Alperovitz să promoveze 'democraţia economică' a lui Shearer, şi a organizat o mică adunare informativă împotriva politicii de apărare a Statelor Unite la care au conferenţiat fondatorul IPS, marxistul Richard Barnet şi membrul partidului comunist italian Nino Pasti. În Congres a depus eforturi, împreună cu Solarz, la torpilarea activităţii comisiei care trebuia să studieze soarta prizonierilor americani din Asia de Sud-Est, transformând-o într'o sinistră farsă. Robert Pelton, care are un post de radio propriu, a comentat că această comisie a fost de la început destinată să fie scurt-circuitată de participarea masivă de stânga a unor persoane de tipul lui

Pat Schroeder.

Morton Halperin. Les Aspin, în calitatea lui de Secretar al Apărării, l-a numit pe activistul IPS şi membru CFR, Morton Halperin, ca Secretar Adjunct al Apărării pentru Democraţie şi Menţinerea Păcii, titlu pompos şi potrivit afilierii lui internaţionaliste. Halperin nu s'a dezminţit: a fost de mare ajutor în reducerea armatei americane cu 25%, reducerea vaselor navale cu 25%, şi a forţelor aeriene cu 33%. După cum arată William Hoar (*The New American*, Noiembrie 1993), Halperin s'a raliat regimurilor comuniste şi cu greu îşi poate ascunde intenţia de a distruge suveranitatea Americii. El a fost unul dintre principalii complotişti în dosul Deciziei Prezidenţiale No. 13 a lui Clinton, prin care se transferă trupele americane sub comanda Naţiunilor Unite, şi a Deciziei Prezidenţiale No. 25 cu privire la înţelegerea dintre Statele Unite şi Organizaţia Naţiunilor Unite, o decizie învăluită în mister şi ţinută în aşa mare secret încât în pofida demersurilor legale şi a tuturor regulilor, nici măcar membrilor Congresului american nu le-a fost posibil să afle ce conţine. Recent a izbucnit un mic conflict, evident ignorat în mass-media aservită guvernului: un soldat din armata americană staţionată în Europa, Michael New, a refuzat să îmbrace uniforma Naţiunilor Unite sub care trebuia să servească în Bosnia, pe motiv că el a jurat credinţă constituţiei şi naţiunii americane şi nu unui grup internaţionalist. Urmează să fie deferit curţii marţiale pentru că îşi respectă jurământul!!

Iată un sumar al activităţilor lui Halperin:
- la cererea IPS l-a apărat pe agentul KGB-ist Agee, deportat pentru spionaj, ale cărui declaraţii publice au provocat asasinarea unor agenţi ai ţărilor vestice;
- în timpul războiului din Vietnam a devenit duşmănos Departamentului Apărării şi a fost suspectat de a fi divulgat unele informaţii militare secrete;
- a condus un seminar sub auspiciul Centrului pentru Studii privind Securitatea Naţională unde a invitat un număr de persoane oficiale din serviciul secret sub pretextul unui dialog cu ei, ca apoi să asmută asupra lor o hoardă de membri IPS marxişti care i-au insultat şi şi-au bătut joc de ei;
- a ajutat campania pentru drepturile politice prin care, împreună cu Centrul pentru Studiul Securităţii Naţionale, a izbutit să anihileze încercările CIA de a-i ajuta pe Savimbi în lupta lor împotriva unităţilor pro-sovietice, şi să înlăture legislaţia introdusă de Blitz care ar fi interzis elementelor revoluţionare să ocupe posturi în guvernul federal.

La scurtă vreme după apariţia publicaţiei *Secret* Halperin şi-a retras cererea pentru postul de Secretar Adjunct al Apărării, pentru ca, fără să aştepte prea mult, Clinton să-l numească în Consiliul Naţional de Securitate.

Robert Reich. Cu un an înainte de alegerile din 1992, un grup de stângişti care s'au botezat Citizens Transition Project, au început să scrie o carte de doctrină extremistă de stânga cu intenţia de a o înmâna noului preşedinte. Titlul cărţii este *Changing America: Blue Prints for the New Administration*, şi cartea conţine un capitol întreg despre socializarea medicinii. A fost înmânată noului preşedinte Bill Clinton. Printre cei care au contribuit se numără Cora Weiss, Jeff Faux, Robert Borosage, Derek Shearer (toţi membri IPS), precum şi cel care devenit noul Secretar la Muncii, Robert Reich.

Edward F.Feighan. Fost membru al Congresului (democrat), Feighan a condus campania lui Clinton în calitate de director al comunicaţiilor. Cosignatar al scrisorii lui Arnson, a avut numeroase legături cu grupările marxist-revoluţionare, printre care Center for Developmental Policy (CDP), IPS şi North American Congress on Latin America (NACLA). Fondată de marxiştii John Gerassi şi Michael Locker (din brigada Venceremos a lui Castro), NACLA a fost sprijinită material de IPS prin Cora Weiss şi a devenit în scurtă vreme grupul marxist de suport al revoluţionarilor din întreaga lume. Intenţia lui Gerassi a fost să creeze un corp revoluţionar pentru pace care să lucreze direct cu guerilele comuniste din America Latină şi să unească aceste unităţi într'un efort comun. Michael Locker s'a lăudat că toţi cei cu care colaborează ştiu ce înseamnă marxismul. În 1983, Janet Shenk, vice-preşedintă la NACLA, l-a escortat pe Feighan într'un tur în America Centrală. Reîntors bine îndoctrinat, Feighan a pornit un atac împotriva politicii preşedintelui Reagan în America Centrală şi a cerut Congresului sistarea ajutorului dat statului El Salvador.

Feighan este deasemeni asociat cu CDP, un grup creat în 1977 de către Lindsay Mattison. CDP şi IPS au participat în multiple activităţi comune. Feighan a organizat cu mare succes audierea televizată în faţa Congresului a unor funcţionari şi militari nemulţumiţi din Statele Unite pentru a discredita politica guvernului, care nu era destul de marxistă acum 20 de ani. Fondurile pentru această organizaţie provin din surse comune cu ale IPS-ului, printre alţii de la susţinătorii partidului comunist din grupul Bread and Roses Fund. Printre primii conducători al CDC îi cităm pe Isabel Letelier (soţia spionului cuban Orlando Letelier), Michael Klare (cel care a compus de fapt scrisoarea Cynthiei Arnson), Philip Stern (membru IPS), agentul

KGB-ist I.F.Stone şi Fred Branfman (unul din editorii revistei *CounterSpy* şi coleg cu agentul dublu Agee). CDC a finanţat turul de îndoctrinare a lui Feighan în America Centrală. Reţeaua de marxişti internaţionali cu care s'a înconjurat, ca şi meritele lui revoluţionare, l-au determinat pe Clinton să-l coopteze în anturajul său.

Robert Pastor. Ales de Clinton ca ambasador al Statelor Unite în Panama, Pastor are un trecut încărcat cu activităţi subversive. În administraţia lui Carter a ocupat postul de sfătuitor în Consiliul Naţional de Securitate pentru problemele din America Latină. Congresul, pus în situaţia de a acorda ajutor economic guvernului sandinist, a cerut garanţii că guvernul din Nicaragua nu suportă terorismul în alte ţări. Această garanţie a fost dată de fostul preşedinte Carter, împotriva recomandărilor de la FBI şi CIA, pe baza declaraţiilor lui Pastor. Documente care au ieşit la iveală recent demonstrează că Pastor a înşelat Congresul cu bună ştiinţă şi că a depus toate eforturile pentru a aduce la putere guvernul comunist în Nicaragua. În 1981 Pastor împreună cu întemeietorul IPS-ului a organizat în Washington un simpozion sub egida Centrului pentru Studii Cubane (o extensie a IPS) în care regimul lui Castro a fost descris în culori trandafirii în timp ce politica externă a Statelor Unite (deşi înclinată spre stânga) a fost sever criticată. A colaborat cu IPS la studiul numit *The Southern Connection* care este fundamental anti-american şi pro-comunist şi în care se accentuează superioritatea morală a regimurilor comuniste şi se atacă anti-comunismul virulent care domina pe atunci opinia publică americană.

Mario Cuomo. Fost guvernator liberal al statului New-York, a fost considerat ca un serios candidat pentru Curtea Supremă. Membru în CFR, a fost de partea IPS într'o acţiune menită să destabilizeze industria energetică. În 1978 Michael Harrington (fondatorul Comitetului Organizatoric pentru Democraţie Socialistă) şi William Winpisinger, alt socialist, au format Coaliţia pentru Energie a Cetăţenilor/Muncitori (Citizen/Labor Energy Coalition - C/LEG) cu intenţia de a împinge partidul Democrat, şi în final ţara, spre stânga. Împreună cu IPS, a luptat pentru a transfera industria energiei din sectorul privat în mâinile statului explicând că materia primă şi preţurile în acest domeniu sunt mult prea importante pentru a fi lăsate în seama corporaţiilor, şi trebuie să fie controlate de guvern. Cu şiretenie liberală tipică, grupul s'a prezentat nu ca un instrument în lupta pentru socializarea Americii ci ca un grup interesat de problemele consumatorilor. Cu sprijinul maselor înşelate de către acest grup, a izbutit să impună legislaţii care au rezultat în falimentul multor uzine electrice. Aflând ştirea că Long Island Lighting (cea mai mare uzină electrică din New-York) este pe pragul falimentului Cuomo a exclamat "Aşa le trebuie ... sunt o corporaţie privată".

Sam Brown. Colaborator cu Barbara Bick (membră a partidului comunist), IPS şi Derek Shearer, a fost ales de Clinton să reprezinte Statele Unite la Conferinţa Europeană de Securitate şi Cooperare, o agenţie care chipurile trebuia să urmărească abuzurile drepturilor omului în regimurile comuniste. Senatorul Jesse Helms, iritat de această alegere, a arătat că Sam Brown şi grupul lui au ţinut partea vietcongului şi au defilat cu steaguri vietnameze, şi că Brown a declarat că ar fi fericit de o victorie a vietnamezilor. În urma dezvăluirii activităţilor lui anti-americane pro-comuniste, Brown a fost descalificat.

Joseph Duffy. A fost numit de Clinton şeful Agenţiei de Informaţii a Statelor Unite, care furnizează fondurile (şi direcţia politică) pentru postul de radio Vocea Americii. Întrebat despre orientarea sa politică, Duffy a recunoscut că este un marxist revizionist (?) dar evident nu un maoist. Duffy a sprijinit material grupul pentru pace SANE ai cărui directori sunt David Cortwright şi Marcus Raskin, membri IPS.

Walter Mondale. Clinton l-a scos de la naftalină pe fostul vice-preşedinte al administraţiei Carter, Walter Mondale (membru CFR), şi l-a expediat ca ambasador în Japonia. În timpul lui Carter, însărcinat fiind cu restructurarea CIA-ului, Mondale a luat măsuri legislative care au zdruncinat agenţia. De pildă a decis că CIA nu are dreptul să spioneze străinii de pe teritoriul Statelor Unite numai dacă aceştia au intenţia să calce în viitor legile federale! În plus a eliminat 800 de agenţi din forţele CIA în momentul cel mai potrivit, când sovieticii au invadat Afganistanul, iar CIA şi alte agenţii erau ocupate cu criza din Iran. Ca senator, Mondale a făcut parte din comisia lui Franck Church, unul dintre senatorii cei mai dedicaţi activităţilor pro-comuniste. Asistentul personal al lui Mondale a fost David Aaron de la Centrul pentru Politica Internaţională (Center for International Policy - CIP), o grupare născută din IPS sub direcţia spionului cuban Orlando Letelier. Ca vice-preşedinte, Mondale l-a numit pe Aaron în Consiliul Naţional pentru Securitate, iar acesta a adus cu sine alţi doi foşti membri în comisia Church, Rick Inderfurth şi Gregory Treverton, prieteni cu Letelier, ca să-l ajute pe Mondale în 'reformarea' CIA-ului. Mai mult, pentru a-şi aduce la îndeplinire sarcina, Mondale a cerut ajutorul Centrului Naţional pentru Studiul Securităţii (Center for National Security Studies - CNSS), un alt grup derivat din IPS sub conducerea spionului KGB-ist Agee.

William Green Miller. Membru

IPS, a făcut şi el parte din faimoasa comisie Church. Clinton l-a numit ambasador în Ucraina.

Jane Fonda. Ca ambasadoare pentru strângerea relaţiilor (Goodwill Ambassador) la Naţiunile Unite, Jane Fonda-Turner are la dispoziţie sute de milioane de dolari din impozitele luate de pe cetăţenii americani, pentru a instaura controlul populaţiei în întreaga lume după tiparul Chinei. Reducerea populaţiei este unul din obiectivele declarate pe faţă ale Noii Orânduiri Mondiale; după unii cercetători, ţelul internaţionaliştilor este de a coborî populaţia globului la 2 miliarde de oameni. Care vor fi mijloacele pentru a se atinge această cifră este greu de aflat. Un fapt este clar: niciodată în istoria omenirii nu au existat concomitent atâtea focare de incidente armate pe timp de 'pace'; se pare că există peste 30 de războaie locale, deşi trăim sub scutul 'protector' al Naţiunilor Unite. Măcelărirea populaţiei este o modalitate de a te scăpa de segmentul cel mai activ şi mai greu de stăpânit al societăţii - tineretul. Încurajarea avorturilor pe scară globală este sarcina murdară a Janei Fonda.

Warren Christopher. În publicaţia sa *American Freedon Movement* din Februarie 1993 (citată de *Secret*, p. 34) Dr. Provan arată cum Warren Christopher, membru CFR, a condus pe timpul lui Carter un grup de activişti liberali (numit Grupul Christopher) care a avut legături cu IPS şi cu Transnational Institution sub conducerea spionului comunist Letelier. Astăzi Warren Christopher ocupă poziţia de Secretar de Stat în administraţia Clinton.

Strobe Talbott. La 28 decembrie 1993, Strobe Talbott a fost numit Secretar de Stat Adjunct de către Christopher, deşi experienţa sa diplomatică este minimă şi numirea lui a ignorat o mulţime de alte persoane mult mai bine calificate. Christopher a explicat că "Strobe şi cu mine suntem prieteni de 15 ani ... Am servit împreună în conducerea Consiliului pentru Relaţii cu Străinătatea" (*The New American*, vol. 10, no. 3, Februarie 1994). Ca student în jurnalistică la Yale, Strobe a scris editoriale furtunoase împotriva războiului din Vietnam. După ce a primit o bursă Rhodes a fost coleg de cameră la Oxford cu Bill Clinton. Ca jurnalist la *Times* (unul din bastioanele mişcării de stânga din Statele Unite), Talbot şi-a dezvăluit orientarea politică internaţionalistă arătând în scrierea sa *Naşterea Naţiunii Globale* din Iulie 1992 că ţările sunt aranjamente sociale temporare şi cu toată structura lor aparent permanentă, ele sunt artificiale şi în scurtă vreme naţiunea ca atare va înceta să existe iar noţiunea de 'cetăţean al lumii' îşi va asuma adevăratul înţeles. Cu câteva luni înainte de invadarea Somaliei de către Naţiunile Unite, Talbott a scris tot în *Times* că "treburile interne ale

unei naţiuni erau înafara jurisdicţiei comunităţii globale. Acum principiul 'intervenţiei umanitare' câştigă accepţiune". Intervenţia umanitară a Naţiunilor Unite a lăsat 300.000 de cadavre în Irak şi alte zeci de mii în diverse părţi ale lumii unde mocnesc focarele revoltelor. Acelaşi front unit sub comanda camarilei internaţionaliste a transformat Africa de Sud dintr'o ţară prosperă şi stabilă într'o mocirlă socialistă cu economia în ruină şi cea mai ridicată criminalitate din lume.

Johnetta Cole. A fost numită şefa unui grup imediat sub nivelul cabinetului, cu sarcina de a supraveghea educaţia, artele şi studiile umaniste. Când Sandy Pollack, un membru activ al partidului comunist american, a murit într'un accident de avion în Cuba, Johnetta Cole a vărsat a mare de lacrimi la înmormântare şi s'a îmbrăţişat cu secretarul partidului comunist american, ambasadorul Uniunii Sovietice Dobrânin, preşedintele Comitetului pentru Pace Iuri Jukov, al doilea secretar al Cehoslovaciei, al treilea secretar al Germaniei comuniste, reprezentanţii Vietnamului de Nord, şi membri ai comitetului central al partidului comunist cuban. Johnetta Cole i-a urmat membrului IPS Landau în brigada Venceremos a lui Castro. Aceste activităţi au fost scoase la lumină de revista *Secret* şi l-au determinat pe jurnalistul Eric Breindel să admită că Johnetta Cole "a avut legături extrem de apropiate cu mişcările comuniste din America între 1970 şi 1980. Nu există nici o dovadă că şi-ar fi schimbat ideologia." Johnetta Cole a aplaudat intervenţia sovietică în Angola şi a scris o serie de biografii ale lui Castro, între care una intitulată "Dacă s'a întâmplat în Cuba, de ce nu s'ar întâmpla şi aici?" Când Joan Baez şi alţi activişti împotriva războiului au cumpărat o pagină din *New York Times* în 1979 în care deplângeau faptul că Vietnamul de Nord deţine mii de prizonieri politici, Cole a contracarat cu informaţii false în altă pagină a aceluiaşi ziar, printre altele afirmând că vietnamezii se bucură de drepturile omului mai mult decât oricând, iar deţinuţii politici nu erau altceva decât servitorii fostului regim barbar, care trebuiau re-educaţi; "Nu trebuiau re-educaţi?" se întreabă ea retoric. O astfel de persoană este numită de Clinton să supravegheze artele şi educaţia.

Secretara pentru Educaţie, Donna Shalala, Secretarul Adjunct al Apărării John Shattuck, Robert Alvarez de la Departamentul Energiei, toţi sunt asociaţi cu IPS.

*

Hillary Clinton, IPS şi terorismul marxist.

Hillary are sub conducerea ei şase secretariate ridicate la nivel de cabinet precum şi o serie de 'sfătuitori' în efortul ei de a sovietiza

medicina în Statele Unite după prescripţiiļe de 'democraţie economică'ale lui Shearer. Se pare că primul ei contact cu IPS a fost pe vremea când era studentă la Yale şi făcea parte din comisia editorială a ziarului *Yale Review of Law and Social Action*, unde în 1970 s'a publicat un articol de-al lui Borosage. În alt număr, editat de Hillary, a apărut un articol despre judecarea membrilor grupului terorist Black Panther pentru omor. Articolul era plin de simpatie pentru terorişti, dar în caricaturile însoţitoare poliţiştii erau arătaţi ca nişte porci care guiţau. În 1987-88 ca şefă a comitetului de directori la New World Foundation, Hillary a ajutat financiar a serie de grupări de stânga, inclusiv IPS, Comitetul pentru Ajutorarea Poporului din El Salvador (CISPES), National Lawyers Guild (NLG - oficial asociată partidului comunist american), Centrul pentru Studii Constituţionale a militantului stângist William Kunstler, şi terorişti de la Christic Institute.

CISPES. Această organizaţie la care Hillary a contribuit 5000 de dolari a fost clasificată drept un front comunist. Creată în 1980 ca o ramură a organizaţiilor internaţionale pentru sprijinul guerilelor din El Salvador, adevăratul ei substrat subversiv a ieşit la iveală în 1981 când au fost capturate documente incriminatoare aparţinând lui Farid Handel, unul din conducătorii guerilelor. Dintre membrii fondatori fac parte Farid Handel (fratele lui Shafik Handel, secretarul partidului comunist din El Salvador), soţia spionului cubanez Orlando Letelier, Isabela, membră IPS, şi Sandy Pollack, membră a partidului comunist american. Joe Cortina, expert în contrapionaj care i-a ajutat pe ţăranii din America Centrală în lupta lor împotriva teroriştilor comunişti, a declarat: "Lumea trebuie să înţeleagă ... ce a făcut D-na Clinton suportând FMLN (guerila din El Salvador). Acesta este un grup terorist care a omorât şi mutilat copii. Ca şi armata de ocupaţie sovietică din Afganistan, marxiştii din El Salvador au utilizat mine deghizate în jucării ... Poţi desfigura o mulţime de copii cu 5.000 de dolari".

National Lawyers Guild (NLG). Contribuţia personală a lui Hillary la această grupare a fost de 15.000 de dolari. Ca şi CISPES, NLG este un front comunist anagajat în lupta de apărare a elementelor subversive în faţa legii, şi în aplicarea ideilor comuniste. La una din convenţiile NLG, ţinută la Austin, Texas, lucrările s'au încheiat cu Internaţionala comunistă.

Şeful IPS, Peter Weiss, a făcut parte din conducerea NLG. IPS la rândul lui a primit substanţiale subvenţii de la Fundaţia Rabinowitz, a cărui director, Victor Rabinowitz, a fost preşedintele NLG. Deasemeni,

Richard Barnet, fondatorul IPS, a recunoscut că vizita lui la Hanoi nu ar fi fost posibilă fără ajutorul NLG. În 1972 Marcus Rifkin (IPS), Ralph Stavers (IPS şi NLG), Robert Borosage (IPS şi NLG) şi George Pipkin (IPS) au conceput un proiect numit Proiect pentru Securitatea Naţională desemnat să neutralizeze eficacitatea organelor de spionaj americane. O extensie a acestui proiect, Proiectul pentru Responsabilitatea Guvernamentală, al cărui conducător era Ralph Stavens, a stârnit o serie de scandaluri menite să erodeze încrederea cetăţenilor în guvern. Acestea sunt o parte din activităţile grupărilor pentru care Hillary Clinton şi-a donat banii.

William Kunstler. Are fără îndoială cele mai radicale vederi dintre toţi membrii NLG. Este fondatorul Centrului pentru Studii Constituţionale, sub al cărui nume inocent se ascunde toată ura împotriva libertăţilor democratice, centru pentru care Hillary şi-a donat o parte din averea ei personală. În 25 martie 1993 s'a prezentat la canalul de televiziune ABC o emisiune întitulată "Cel mai urât avocat din America" (The Most Hated Lawyer in America) la care spectatorii l-au putut vedea pe Kunstler ţinând o cuvântare în faţa steagului sovietic în care a explicat de ce asasinarea preşedintelui Kennedy este o faptă lăudabilă, ovaţionându-l apoi pe asasinul care a împuşcat cinci poliţişti, şi a explicat de ce-i va apăra pe cei implicaţi în minarea Centrului Mondial de Comerţ (World Trade Center) din New York. În *Biographical Dictionary of the Left*, Francis X. Gannon arată legăturile lui Kunstler cu IPS.

Încă din 1961 Kunstler a fost angajat într'o serie de agitaţii politice. Clienţii pe care i-a apărat în justiţie au fost agitatori rasişti ca Rap Brown or revoluţionari radicali ca Abbie Hoffman, Jerry Rubin şi David Dellinger. Kunstler a fost afiliat la grupări marxiste cu nume înşelătoare ca Comitetul Cetăţenilor pentru Libertăţile Constituţionale, sau Comitetul Naţional pentru Abolirea Comisiei de Investigare a Activităţilor Anti-americane; a conferenţiat la aniversarea a şaptesprezece ani de la înfiinţarea ziarului comunist *The National Guardian*; a fost consilierul Studenţilor pentru o Societate Democratică şi sfătuitorul grupului terorist Black Panther; a apărat cele şapte persoane implicate în scandalul provocat la convenţia democrată din Chicago (1968) cu care ocazie comportarea lui ofensatoare în faţa curţii i-a adus o sentinţă de patru ani. Eliberat pe cauţiune a făcut un tur al universităţilor, lăsând în urma lui demonstraţii violente cu incendii şi busculade. Despre moartea unui poliţist ucis brutal de un criminal, Kunstler a comentat că poliţistul şi-a meritat soarta iar asasinarea lui fără

judecată este justificabilă. În schimb a găsit scuze pentru forţele de securitate comuniste din Vietnamul de Nord, care au de-minat un teren forţând anti-comunişti să-l calce în picioare până au explodat ultima mină. Să nu uităm, Hillary Clinton, co-preşedinta Statelor Unite, a donat bani pentru William Kunstler.

Christic Institute. Hillary a donat de asemenea 20.000 de dolari pentru această instituţie specializată în intentarea de procese costisitoare împotriva patrioţilor adevăraţi (ca de ex. generalul John Singlaub). După propriile lor declaraţii, membrii acestui institut utilizează terorismul legislativ pentru a-i pedepsi pe cei opuşi comunismului. Legătura lor cu IPS este politică şi financiară: au fost subvenţionaţi de Cora Weiss, au primit, împreună cu IPS, fonduri de la fundaţiile Bydale şi Charles Stuart Mott, şi de la Hillary Clinton. După cum arată Dr. Huck, citat de *Secret*, Christic Institute admite colaborarea cu comuniştii şi se mândreşte cu faptul că, atunci când întreaga omenire se zbate să scuture jugul tiraniei de tip sovietic, face parte alături de IPS din cele circa cincizeci de grupări de stânga din Washington care depun toate eforturile pentru prezervarea acestei forme bestiale de guvernământ. Cei care au luptat în Coreea şi Vietnam împotriva comunismului sunt batjocoriţi şi împroşcaţi cu noroi de către cei care au refuzat să lupte, şi sunt aduşi sub diverse pretexte în faţa justiţiei de către cei care în cuvintele Art. III sect. 3 din Constituţia Statelor Unite "aderă la inamic, dându-le ajutor şi sprijin", adică trădează.

După afirmaţiile lui Hillary, ea a ajutat aceste organizaţii pentru că erau 'progresiste'. Chiar după ce s'au discutat public legăturile lui Hillary cu grupările marxist-teroriste, ea nu s'a distanţat de vederile lor; şi ea este, conform propriilor ei afirmaţii, 'co-preşedintă'. Ca guvernator al Statului Arkansas Clinton îşi lua deciziile împreună cu Hillary; iar la convenţia din New York în campania prezidenţială, Hillary a spus: "Votaţi pentru el (Bill) şi mă aveţi şi pe mine".

ÎN CE PIESĂ ÎŞI JOACĂ BILL CLINTON ROLUL

Cei care s'au bucurat de victoria în alegeri a cuplului Bill-Hillary sunt activiştii de stânga. După aprecierile lui Jarvis Tyner, director în ierarhia partidului comunist american, "alegerea lui Clinton-Gore ... a însemnat eliminarea aripei de dreapta", iar şeful partidului comunist, Gus Hall, a apreciat că ultimele alegeri prezidenţiale au demonstrat declinul inerent al sistemului capitalist. Conducerea

partidului comunist american a adoptat un plan de lucru care cere concentrarea eforturilor ca să determine administraţia Clinton să legifereze crearea de posturi publice şi un nou sistem de sănătate publică. Planul de lucru prevede deasemeni mişcări 'populare' care să promoveze anumiţi candidaţi în guvernele locale pentru a stabili o nouă platformă partinică la acest nivel.

Sovieticii au sprijinit elementele de stânga din Statele Unite pentru a instaura la conducere un preşedinte înclinat să sprijine marxismul. În 1988 Raymond Wannall (fost director adjunct în FBI), Robert Morris (fost consilier în subcomitetul Senatului privind securitatea internă) şi alţii au prezentat un raport al FBI-ului care arată că membri ai serviciului sovietic de informaţii au cules date cu privire la candidaţii la preşedenţie, cu intenţia de a-i discredita pe cei care nu sunt pe placul Moscovei. Comentând raportul, Dr. Busiek observă: "Sovieticii nu doresc nimic mai mult decât un idiot util la preşedinţia Statelor Unite căruia oamenii lor să-i indrume gândurile, acţiunile şi deciziile". Şi îl au.

Cum se poate ca o funcţie atât de înaltă şi de publică să fie ocupată de un om cu un bagaj enorm de fărădelegi, cu un şir de scandaluri în administraţie fără precedent ca număr şi gravitate, scăldat în imoralitate, incapabil să spună adevărul (a apărut chiar o carte cu titlul *The Dysfunctional President*, scrisă de un psiholog care descrie condiţiile familiare în care a crescut Clinton şi care au determinat tiparul lui psihologic făcându-l incapabil să discearnă realitatea de fantezie), băgat, pare-se, în traficul cu stupefiante, acuzat public de instigare la omor (sunt aproximativ 40 de victime, între care doi adolescenţi, care au murit în condiţii suspecte sau asasinaţi banditeşte, şi care au fost toţi sau asociaţi direct cu Clinton sau întâmplarea i-a făcut să cunoască anumite fapte incriminatoare), un om care s'a sustras mişeleşte de la serviciul militar, care a distrus fibra morală a ţarii? Şi cum se poate menţine acest om în funcţie în ciuda acestor scandaluri? Şi cum poate fi reales?

Răspunsul este simplu dacă acceptăm teza conform căreia există un adevărat guvern fantomă în spatele guvernelor 'alese' de popor, care are puterea politică şi financiară să creeze evenimente politice şi economice adecvate pentru ţelul lui, şi care îşi alege candidaţii dintre cei mai josnici şi plecaţi slugoi, care sunt educaţi pentru a-l servi fără deviere şi sunt apoi lansaţi de către mass-media stabilimentului ca noi stele politice. Aproape 90% din toate ziarele din Statele Unite aparţin unui număr foarte restrâns de familii care fac parte din această conspiraţie. Aşa se explică de ce multe fapte sunt trecute sub tăcere, iar cele care erup

sunt distorsionate fără ruşine. Astfel, în mod natural, politica internă şi externă americană urmează acelaşi curs indiferent de partidul din care emană preşedintele, dacă este Republican sau Democrat. În momentul de faţă singurul lucru care îi deosebeşte pe membrii celor două partide aşa zis opuse este retorica: faptele şi acţiunile lor însă indică identitate ideologică. Şi politica lor urmează un curs care va aduce în mod inexorabil în anul 2000 un guvern mondial tiranic. Deschiderea oficială a noii ere a fost făcută cu sacrificarea a 300.000 de irachieni de fostul preşedinte Bush, care a anunţat că omenirea a păşit în Noua Orânduire Mondială. În mod curios, deşi a intrat în frazeologia tuturor politicienilor 'pe linie', nu există încă o definiţie precisă a acestui termen. Dar înţelesul lui poate fi desluşit din ţelul globaliştilor, care au conspirat timp de decenii dacă nu de secole ca să instaureze cea mai monstruoasă dictatură globală de tip marxist, în care graniţele şi năzuinţele naţionale vor fi anihilate şi sistemul monetar va fi înlocuit cu un sistem de transfer electronic în care mâna grea a guvernului îi poate anihila cu uşurinţă pe cei incorect politic, iar religia creştină va fi înlocuită cu o doctrină satanică. Pare fantastic? Din păcate există legislaţie votată în Congresul american şi semnată de toţi preşedinţii începând cu Kennedy şi terminând cu actualul preşedinte, prin care suveranitatea Statelor Unite este gradat transferată Naţiunilor Unite, armata este decimată, slăbită moral, iar controlul asupra populaţiei începe să se facă ca în România sub Ceauşescu sau Ana Pauker. Dolarul neschimbat de atâtea sute de ani primeşte în primăvara anului 1996 o nouă înfăţişare. Cine se ascunde în spatele acestor transformări? Din păcate, ca în astronomie, unde se ştie precis direcţia centrului spre care gravitează galaxiile dar nimeni nu ştie ce rezidă în centrul universului, tot aşa şi în conspiraţia care are loc după culisele teatrului politic se cunosc doar anumite grupuri ale căror acţiuni converg spre acelaşi ţel globalist dar care, neîndoios, sunt instrumente ale unui grup foarte puternic ţinut în întuneric absolut. Iar oficialităţile guvernamentale care impun noile direcţii nu sunt decât trâmbiţaşii care anunţă lumii venirea Noii Ere.

În pragul războiului cu Irakul, generalul Skowcroft, consilierul lui Bush, a declarat: "Suntem în preajma unui eveniment colosal - naşterea Noii Orânduiri Mondiale". În cartea sa *The Keys of this Blood*, Pr. Martin Malachi îl citează pe Papa Ioan Paul II care spune: "La sfârşitul acestei decade, vom trăi sub primul guvern mondial care a existat vreodată în societatea naţiunilor ... un guvern cu autoritate absolută în a decide problemele de bază ale supravieţuirii omeneşti", ca apoi să adauge

"Guvernul mondial este inevitabil". Senatorul Hatfield din Oregon, tot în legătură cu iminenta începere a ostilităţilor cu Saddam Hussein, i-a scris lui Bush: "Vreau să te asigur că te voi sprijini din toate puterile pe tine şi pe tinerii de sub comanda ta. Doresc să-mi unesc forţele cu tine pentru făurirea Noii Orânduiri Mondiale". Iar Norman Cousins a declarat în 1985: "Guvernul mondial este inevitabil. Nici un argument pentru sau împotrivă nu poate opri acest fapt".

Istoria conspiraţiei duce la Dr. Adam Weishaupt, profesor de drept la universitatea din Ingolstadt, Bavaria. Apostol luciferic, evreu convertit de formă la catolicism, religie pe care mai târziu a abandonat-o, a fost foarte activ în mişcarea masonică şi în vrăjitorie. La 1 Mai 1776 (reţineţi data!) a înfiinţat o sectă numită Illuminati, al cărei ţel a fost de a distruge creştinismul şi de a pune bazele unui guvern mondial, în care o rasă superioară de oameni-divinităţi vor conduce omenirea într-o eră de aur. Majoritatea oamenilor, după Weishaupt, sunt ignoranţi şi fără valoare; aceştia vor fi sau distruşi sau reduşi la şerbie. Maşinaţiile care vor împinge omenirea spre acest ţel trebuie mascate prin acţiuni filantropice. Succesul lui a fost enorm şi l-a făcut să exclame "Oh, omule, există ceva pe lume ce nu poţi fi făcut să crezi?". Conspiraţia a zdruncinat Europa din temelii cu revoluţia franceză în care se pare că între două şi cinci milioane de oameni au pierit măcelăriţi în mod sadic. Simbolul illuminatilor este triunghiul, care este şi simbolul Noii Orânduiri Mondiale. Organizaţia lui Weishaupt a trecut Atlanticul şi a mocnit subteran timp de aproape două secole, ca să erupă în Statele Unite la începutul secolului nostru. În 1913 s'a format Consiliul pentru Relaţiile cu Străinătatea (Council on Foreign Relations - CFR) care a devenit extrem de puternic, în special după votarea actului care a creat banca centrală din America, numită Sistemul Federal de Rezervă (Federal Reserve System). Acest act a fost ratificat în timpul sărbătorilor de Crăciun din 1913, când majoritatea senatorilor erau plecaţi în concediu iar cei prezenţi erau sau parte din conspiraţie sau, preocupaţi fiind de organizarea sărbătorilor, n'au acordat atenţie celei mai distrugătoare infamii ce se desfăşura sub nasul lor. De la început actul acesta a fost conceput ca o masivă înşelătorie: deşi este prezentat ca 'federal', este de fapt un sistem bancar privat; titlul vorbeşte despre 'rezervă' dar în realitate banca centrală nu are şi nu a avut niciodată o rezervă de bani, ci este doar mijlocitorul prin care se transferă averea oamenilor în cuferele băncilor internaţionale. Din consorţiul băncilor care fac parte din acest 'sistem federal', numai una singură

staţionează pe teritoriul Statelor Unite, celelalte sunt în Europa, şi toate sunt legate într-un fel sau altul de familia Rothschild.

CFR este izvorul care alimentează toate entităţile politice, financiare, militare şi de comunicaţie din Statele Unite. Începând cu preşedintele Wilson, până în prezent, cu o singură excepţie, toţi secretarii de stat (poziţia cea mai puternică în guvernul american după preşedinte) au fost membri CFR; 90% din posturile cheie din administraţie sunt ocupate de membri CFR. Toţi directorii sistemului bancar aşa zis federal şi toţi membrii influenţi din mass-media aparţin acestei elite. CFR este controlat de către familia Rockefeller, în cooperare cu familia Rothschild; ambele sunt familii de francmasoni. Există aproximativ 2.500 de membri în CFR. Iată o scurtă listă a celor mai activi pe arena politică: Cyrus Vance (fost Secretar de Stat); Paul Volker (fost preşedinte la Federal Reserve Board); Henry Kissinger (fost Secretar de Stat, unul dintre cei mai vicioşi, extrem de activ pentru promovarea guvernului mondial, turul lui în Africa sub administraţia lui Nixon a fost urmat de destabilizarea multor guverne care au sucombat sub opresiunea regimurilor comuniste; ultima lui ispravă a fost destrămarea opoziţiei din Africa de Sud şi instaurarea comunistului Nelson Mandela); George Bush (fost preşedinte, mason de gradul 33, fost vice-preşedinte al Comisiei Trilaterale din care a demisionat de formă când a fost cooptat de Reagan - prin Rockefeller - ca vice-preşedinte); David Rockefeller (pe care după atentatul la viaţa lui, Reagan l-a numit pe consilier în problemele externe); Alan Greenspan (actualul preşedinte la Federal Reserve Board care urmează aceeaşi politică de spoliere a cetăţenilor, extinsă asupra Mexicului după semnarea acordului NAFTA); Ross Perot (comediantul care a înşelat 19 milioane de alegători americani care au crezut în sinceritatea sentimentelor lui naţionaliste şi au rupt unitatea votanţilor făcând posibilă alegerea lui Clinton cu o minoritate de voturi sub 50 %. În momentul de faţă, Ross Perot încearcă aceeaşi farsă prin crearea unui al treilea partid şi poporul american se va trezi cu Clinton pentru alţi patru ani la cârma ţării; după părerea unor analişti acestea vor fi ultimele alegeri 'libere'; încă un termen prezidenţial sub marxist-clintonişti va sovietiza lumea); Jesse Jackson (aşa zis pastor, marxist, demagog priceput, rasist, plin de ură faţă de albi, care după propriile lui relatări pe vremea când îşi câştiga existenţa ca chelner scuipa în cafeaua pe care o ducea consumatorilor, actualmente milionar şi candidat la preşedinţie); Colin Powell (negru, fostul şef al armatei, inteligent, abil, are aceleaşi convingeri ca şi Clinton dar nu şi

aventurile lui amoroase, se pare că puterea ocultă îl pregăteşte ca o alternativă prezidenţială la Clinton dacă populaţia ajunge să-l cunoască prea bine pe acesta); Gerald Ford (fost preşedinte, singurul care nu a fost ales, ci cules de Nixon, ca apoi să-i urmeze ca preşedinte după afacerea Watergate, figură ştearsă care şi-a plătit tributul la stăpâni liniştit, fără evenimente colorate); Jimmy Carter (fost preşedinte, care până la venirea lui Clinton a fost considerat ca cel mai bun preşedinte pe care l-au avut sovieticii în Statele Unite, demagog de primă clasă care sub pretextul drepturilor omului a impus prin greutatea guvernului american măsuri socialiste, ca de pildă în El Salvador unde ajutorul militar a fost condiţionat de socializarea agriculturii după tiparul Cubei); Bill Clinton (actualul şi probabil viitorul preşedinte, care a distrus structura socială în aşa fel încât vor dura secole până se vor înlătura racilele împământenite de el); Newt Gingrich (alt demagog de talent, care reprezintă aşa zisa fracţiune conservatoare a partidului Republican, este în relitate un instrument valoros pentru promovarea Noii Orânduiri Mondiale şi este responsabil pentru votarea legislaţiei NAFTA şi GATT care au devastat economia americană şi mexicană şi au îmbogăţit bancherii internaţionali).

Reprezentanţii cu greutate ai mass-mediei sunt membri CFR: Dan Rather, Bill Moyers, Ted Koppel, Irving Levine, Barbara Walters, David Brinkley, Tom Brokaw, John Chancellor şi Diane Sawyer.

Ţelul CFR-ului este de a distruge suveranitatea Statelor Unite şi de a capitula în faţa unui guvern mondial, reprezentat în formă embrionară de Naţiunile Unite. Amiralul Chester Ward, care a fost membru CFR timp de 16 ani, a arătat dorinţa acestui grup de a submina suveranitatea şi independenţa Statelor Unite şi de a o împinge sub autoritatea unui guvern mondial.

Comisia Trilaterală. Fondată în 1973 de către David Rockefeller, aceasta este de fapt o extensie executivă a CFR-ului. Director este Zbigniew Brzezinski, fost profesor la Universitatea Columbia care în administraţia lui Carter fusese consilier în problemele securităţii statului; preşedinte este David Rockefeller. Comisia are aproximativ 200 de membri din 12 naţiuni europene, Canada, Statele Unite, Mexico şi Japonia. Acest grup, împreună cu Clubul din Roma, a împărţit planeta în zece bio-regiuni, în care Statele Unite are numărul unu, Europa doi şi Japonia trei. Aceste trei grupuri reprezintă puterile centrale într'un guvern transnaţional întins peste cele zece regiuni. Aceste naţiuni, numite şi G7 (adică cele 7 mari puteri industriale), vor fi centrul puterii financiare şi politice. Statele

Unite vor fi transformate într'o comunitate globală de națiuni. În cartea sa *With No Apologies*, fostul senator Barry Goldwater îi acuză pe David Rockefeller și cabala sa de internaționaliști că vor să preia controlul politic al guvernului. Iată câțiva membri ai acestei comisii: George Bush (care până la alegerea lui ca vice-președinte în administrația Reagan fusese vice-președinte al comisiei Trilaterale); Zbigniew Brzezinski (ale cărui idei marxiste sunt permanent citate de new media); Henry Kissinger (element extrem de periculos, despre care s'a scris că a fost recrutat de KGB într'o carte care nu a fost disputată, al cărei autor nu a fost dat în judecată pentru defăimare, ci ca orice scriere care spune un adevăr iritant pentru conspirațiaplutocrației internaționale, este ignorată); apoi Brent Skowcroft, Jimmy Carter, Cyrus Vance, Jesse Jackson, Bill Clinton și alții.

Societatea Craniu și Oase (Skull and Bones) a Universității Yale. Este una dintre cele mai puternice organizații secrete care împing omenirea spre Noua Orânduire Mondială. Membrii ei au poziții influente în societate, ca de pildă David Rockefeller, George Bush, William Buckley, generalul Brent Skowcroft, Averil Harriman. În fiecare an universitatea Yale alege 15 noi cadre dintre proaspeții absolvenți. Ceremonia de inițiere este macabră. Neofiții sunt culcați într'un sicriu, beau sânge dintr'o țeastă omenească, fiind înconjurați de zvastice, semnul regelui-soare etern babilonian, apoi se ridică ca noi născuți oameni-zei. Anthony Sutton descrie astfel orientarea lor politică în cartea sa *America's Secret Establishment - Introduction to the Order of Skull and Bones*: "Vom utiliza procesul dialectic Hegelian pentru a crea o societate în care statul are puterea totală și absolută, o nouă orânduire mondială în care statul este absolut iar individul își poate găsi libertatea numai în oarba supunere față de stat".

Jurământul depus la inițiere îl absolvă pe neofit de orice alte angajamente și este mai presus de orice alte jurăminte, inclusiv cel de a apăra și menține constituția Statelor Unite. George Bush a înfăptuit scopul acestui ordin cu prețul a sute de mii de vieți omenești curmate violent și a accelerat mult distrugerea civilizației vestice. El este și cel care a inițiat NAFTA, concretizată apoi de succesorul său, Clinton.

Bilderbergerii. Când a fost concepută această organizație nu se știe, se știe doar faptul că prima adunare ultra secretă s'a ținut în 1953 în hotelul Bilderberg, de unde numele societății. Se mai știe că are întruniri secrete în fiecare an în Europa, cu enorme precauții pentru a menține anonimatul participanților. Hotelul, de obicei izolat de marile artere și situat în afara orașelor, este complet evacuat, apoi forțele polițienești înconjoară întregul perimetru și nu admit pe nimeni fără invitație sau legitimație specială. Participanții sosesc în helicoptere astfel încât nu pot fi identificați. Nici un om de stat nu se bucură de asemenea protecție din partea serviciilor polițienești, nici chiar căpeteniile comuniste. Totuși, acest masiv zid protector a putut fi pătruns și suficiente informații au putut fi adunate și aduse la lumina zilei pentru a ne forma o imagine asupra acestui grup conspirativ ultra secret. Numărul membrilor este de aproximativ 100, dintre cei mai puternici și supra-bogați indivizi din Europa și Statele Unite. Acest grup se suprapune cu alte grupări ca CFR sau Comisia Trilaterală. Printre membrii ei americani se numără David Rockefeller, Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski, Robert MacNamara, Gerald Ford, William Buckley (creerul așa-zisului segment conservator din SUA) și Catherine Graham (redactorul șef al ziarului ultra stângist *The Washington Post*). Din partea Europei fac parte baronul Edmund Rothschild care controlează aproape întreaga industrie petroliferă din est, stabilește prețul aurului în lume și este un adept al doctrinei luciferice a francmasoneriei, Helmut Kohl din Germania, prințul Bernhardt al Țărilor de Jos, prințul Charles al Marii Britanii, și Lloyd Bentsen. Se pare că în ierarhia grupărilor secrete conspirative Bilderbergerii ocupă locul de frunte.

Unii dintre membri acestor grupări au fost șocați când li s'au revelat mașinațiile subversive în care s'au trezit angajați și au criticat deschis activitatea lor (ca amiralul Ward); alții cu mai puțină greutate socială și-au păstrat anonimatul dar au căutat să facă cunoscut lumii ce se pregătește. Dar care este asocierea lui Clinton cu aceste grupări?

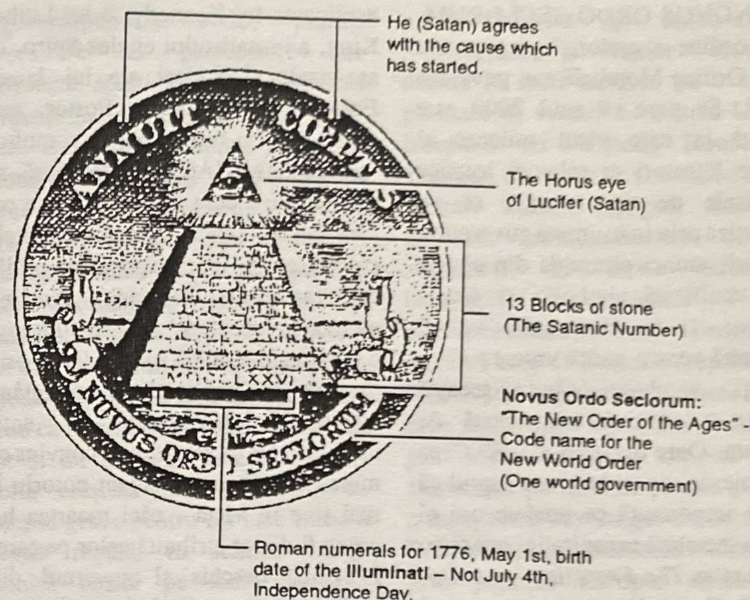
Inițial Clinton a fost strâns legat de fostul senator McGovern, unul dintre cei mai pro-comuniști senatori. McGovern este membru în ACLU, o organizație avocățească al cărei țel principal este distrugerea bisericii creștine. Apoi tânărul Bill Clinton a beneficiat de o bursă Rhodes la universitatea Oxford, sistem de burse inițiate de Cecil Rhodes ca un plan de a educa și îndoctrina agenți englezi și americani care să devină conducători activi în Noua Orânduire Mondială. Fritz Springmeyer scrie în cartea sa *Be Wise As Serpents* că bursa Rhodes este o introducere in Illuminism. Clinton a urmat câteva cursuri la universitatea din Georgetown unde mentorul lui a fost profesorul Carroll Quigley, care a influențat în cea mai mare măsură gândirea lui politică. După spusele proprii, Carroll Quigley a fost singura persoană din afara grupului care s'a bucurat de totală încredere din partea CFR, în așa măsură încât a fost lăsat să studieze documentele secrete ale Consiliului. Rezultatul a

fost un tom masiv, întitulat *Tragedy and Hope*, în care activitatea subversivă şi ţelul final - controlul absolut al popoarelor sub mâna de fier a unei plutocraţii putred de bogate - iese discret la iveală. Descrierea plutocraţiei este făcută admirativ; Quigley a fost trup şi suflet dedicat ei. De la universitatea din Georgetown Clinton s'a mutat la Yale, sediul organizaţiei secrete Craniu şi Oase. Nu ştim dacă a izbutit să obţină o diplomă, sau mişcările lui au fost dictate de motive pur politice. Nu încercăm să minimalizăm capacitatea intelectuală a lui Clinton: după părerea multora este unul dintre cei mai inteligenţi preşedinţi, este foarte fluent, rapid în riposte, dar din nefericire, integritatea caracterului său lasă mult de dorit iar ambiţia sa paranoică de parvenire îl face extrem de periculos. Clinton a fost invitat să participe la întrunirea Bilderbergerilor din Baden-Baden în 1991 (*The Spotlight*, 22 Iulie 1991); de obicei astfel de invitaţii de fac numai celor selectaţi pentru a juca un rol politic. Ziarul *The Spotlight* din 20 Aprilie 1992 (p.3) indica numirea lui Bill Clinton în candidatura partidului Democrat bazându-se pe această invitaţie.

Teoria grupurilor conspiratoare care conlucrează pentru distrugerea civilizaţiei vestive şi înlocuirea ei cu o tiranie satanică globală, a fost atacată şi ridiculizată de mass-media. În sine teoria pare aşa de fantastică şi greu de admis încât este foarte vulnerabilă şi uşor de ridiculizat. Se poate vedea însă modul susţinut în care lucrează aceste grupări subversive, căci avem zilnic sub ochi în Statele Unite opera lor şi insemnele lor. Emblema Illuminatilor este înscrisă în marele sigiliu care apare pe dolarii americani. Ţelurile Illuminatilor au fost: 1) distrugerea guvernelor democratice; 2) abolirea dreptului la proprietatea privată; 3) distrugerea creştinismului; 4) stabilirea unui guvern mondial; 5) elevarea lui Lucifer pe tronul lumii, arată Dwight Kinman (*The World's Last Dictator*: Solid Rock Books, Inc., 1995).

Să examinăm emblema de pe dolar. Triunghiul din interiorul cercului reprezintă simbolul satanic al lui Lucifer în credinţa babiloniană. Babilonienii se închinau lui Lucifer (satana), astrelor cereşti (soarelui, lunii şi stelelor), şi zeiţei pământului, organizate toate într'o trinitate satanică folosită ca o blasfemie adusă trinităţii creştine. Benjamin Creme, directorul mişcării Noua Eră, leagă triunghiul de venirea Messiei, conducătorul noii lumi, identificat în Biblie ca Anticristul. Triunghiul îşi are locul lui de cinste în logo-ul Naţiunilor Unite. Triunghiul este şi simbolul celor angajaţi în mişcarea globală pentru protejarea mediului înconjurător. Naţiunile Unite au recunoscut Marea Invocare ca fiind rugăciunea oficială a Zilei Pământului

The Great Seal

(Earth Day) din Aprilie 1990. Aceasta este o rugăciune satanică care îi cere lui Lucifer să se reîntoarcă şi să-şi stabilească împărăţia pe pământ. În timpul acestui mare eveniment, pe ecranele televizoarelor apăreau triughiuri albe şi verzi. Texe Marrs scrie în cartea sa *Mystery Mark of the New Age*: "Djwahl Khul, mai-marele demonic tibetan, arată că triunghiul, prin Marea Invocare, reprezintă energiile combinate ale tatălui solar 'Cristosul', cu ale ierarhiei şi cu ale umanităţii. Tradus în termeni creştini triunghiul reprezintă energia combinată a satanei, al falsului Cristos al Noii Ere şi al îngerilor demonici ai iadului şi pământului".

Pe dolarul american, în apexul triunghiului sălăşlueşte atot-văzătorul ochi al satanei, care era în vechiul Egipt ochiul lui Ra, regele soarelui. Piramida este formată din 13 rânduri de pietre (13 este număr satanic; la 13 Octombrie 1307 au fost arestaţi Templierii în Franţa, împreună cu şeful lor Jacques de Molay, în jurul căruia îşi ţes francmasonii ritualurile oculte). La baza piramidei este înscrisă o dată în cifre romane: 1 Mai 1776 (şi nu 4 Iulie 1776, ziua independenţei!!) care este data când a fost fundată mişcarea subversivă Illuminati; tot ziua de 1 Mai a fost aleasă ca 'ziua solidarităţii internaţionale a oamenilor muncii'. În banderola de la baza cercului este

scris NOVUS ORDO SECLORUM, noua ordine a erelor, codul pentru Noua Ordine Mondială sau guvernul global. Se pare că anul 2000 este sorocul la care visul milenar al acestor făuritori ai sclaviei asiatice universale de tip sovietic se va concretiza prin instaurarea guvernului mondial; atunci piramida din sigiliu va fi unificată simbolic şi soarta omenirii şi a civilizaţiei va fi pecetluită pentru multă vreme.

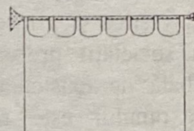
Mulţi zâmbesc când această mişcare subversivă este legată de satanism. Oare diavolul există? Ceea ce se pierde din vedere este faptul că nu are importanţă ce credem noi ci ce cred membrii conspiraţiei satanice. În cartea sa *The Franklin Cover Up*, John DeCamp descrie cum pe când era membru al comisiei judiciare din Senatul statului Nebraska, a investigat o afacere foarte dubioasă în care erau amestecate nume de politicieni şi oameni de afaceri cu mare greutate (vezi *Până unde am ajuns*, pp. 54-62). Şi-a publicat rezultatele anchetei într'o carte din două motive: n'a putut deschide un proces doar cu datele strânse, căci eforturile lui s'au lovit de monolitul tăcerii al sistemului judiciar pervertit din Statele Unite; şi apoi a căutat să evite soarta predecesorului lui, un procuror cinstit care în momentul când a adunat suficient material ca să pornească o acţiune în tribunal, a fost ucis într'un accident ciudat, muşamalizat cu aceeaşi ardoare ca şi asasinarea lui Kennedy, a lui Luther King, a jurnalistului englez Spiro, ca aşa-zisele sinucideri ale lui James Forrestal şi Vincent Foster mai recent, şi ca moartea multor 'accidentaţi.' 'Accidentele' însă se pare că nu-i pasc aşa de uşor pe cei care au dat publicităţii documentele colectate: William Cooper de pildă, care a scăpat miraculos dintr'un asemenea 'accident' şi apoi a început o campanie publică prin radio şi prin propria sa publicaţie, denunţând activităţile anti-sociale şi anti-naţionale ale guvernului, e convins că numai faptul că e disident notoriu îl mai ţine în viaţă - căci moartea lui poate fi direct atribuită celor pe care-i critică deschis şi guvernul din umbră nu vrea să-şi dea arama pe faţă înainte de a-i dezarma pe americani.

În cartea lui DeCamp se descrie un cerc de oameni extrem de influenţi, din guvern, poliţie, CIA, etc., care practicau homosexualitatea şi satanismul pe copii. Descrierile grafice sunt şocante. Brutalitatea cu care au fost ucişi copilaşii după ce erau sfârtecaţi intern de lascivitatea acestor demnitari este greu de imaginat, dar explică lipsa totală de consideraţie pentru viaţa omenească cu care au fost conduse operaţiile în Waco, Texas sau la Ruby Ridge, Idaho. DeCamp conchide că satanismul nu este un eveniment izolat întâmplat numai în statul Nebraska, ci este vorba de o practică larg răspândită unde, pentru diversitate în petrecerile lor desfrânate, aceşti demnitari şi oameni influenţi fac schimb de copii inter-state. Deşi cartea abundă de nume rezonante, nici unul nu l-a dat în judecaţa pe DeCamp pentru defăimare, dar nici nu se face o anchetă oficială şi se păstrează o tăcere mormântală. Cartea nu se poate obţine decât direct de la autor: nici una din librării nu îndrăzneşte să o pună pe piaţă, în ţara în care lumea crede că libertatea de expresie este un fapt şi nu o vorbă goală. În şcoli Biblia creştină este interzisă, cu pedepse grave pentru cei care încalcă această regulă, în schimb biblia satanică există pe toate rafturile şcolilor publice în virtutea 'libertăţii de expresie'.

Această mică incursiune în viaţa politică actuală a ţării care cândva a fost cea mai bogată şi puternică din lume are un singur scop pentru audienţa română: să înţeleagă că nu are prieteni. Toate guvernele vestice ca şi cele din ţările aşa zis 'eliberate de sub comunism' lucrează la unison pentru un ţel comun - instaurarea unui guvern mondial, distrugerea creştinismului, distrugerea naţiunilor, distrugerea familiei, distrugerea civilizaţiei vestice şi a rasei albe şi înlocuirea societăţii prezente cu o formă tribală de existenţă în care activitatea omului este redusă la nivelul sclavului tiraniilor asiatice, iar oamenii sunt contopiţi într'o rasă unică informă şi îndobitocită. Subversiunea guvernelor vestice a decurs în mod insidios pe o lungă perioadă de vreme. În Statele Unite, începând cu Wilson, Roosevelt, Truman, Eisenhower şi terminând cu Nixon, Carter, Reagan, Bush şi Clinton, administraţiile acestor preşedinţi au servit interesele bancherilor internaţionali: Wilson prin instaurarea Sistemului Federal de Rezervă care dă băncilor dreptul de a fura avutul naţional sub scutul legii, prin terorismul agenţiilor federale, prin încercarea de a menţine Liga Naţiunilor pe linia de plutire şi de a o transforma într'un guvern mondial; Roosevelt prin escaladarea războiului, prin punerea Europei estice sub dominaţie sovietică, prin impunerea a numeroase legi de tip socialist ale căror roade otrăvesc şi destramă societatea americană; Truman prin ajutorul direct dat lui Mao, prin torpilarea eforurilor chinezilor naţionalişti de a-şi păstra ţara, prin concedierea generalului MacArthur opus acestui plan mişelesc de trădare, şi prin efortul pentru stabilirea Naţiunilor Unite a căror cartă a fost scrisă de pana marxistă a lui Dexter White şi Algier Hiss, ambii comunişti; Eisenhower prin ura lui primitivă împotriva poporului german, el care la sfârşitul războiului a făcut în mod deliberat să moară de foame şi sete un milion de prizonieri germani ţinuţi într'o mocirlă de noroi sub cerul liber înconjuraţi de sârmă

ghimpată şi de lăzile cu mâncare trimise prin Crucea Roşie pentru acei prizonieri (fapt care nu se menţionează în istoriile oficiale), el care a asigurat sovietele că americanii nu vor da ajutorul promis în mod mincinos ungurilor când au încercat să scape de jugul sovietic în 1956. (Să nu uităm că în 1968, când armata sovietică a înnăbuşit încercarea cehilor de a reveni la o viaţă umană şi a invadat Cehoslovacia, invazia a fost sprijinită de guvernul american şi aliaţii săi care au aprovizionat cu alimente armata sovietică - vezi Viktor Suvorov, *The Liberators*, p. 187). Toţi preşedinţii americani s'au luat la întrecere în destabilizarea guvernelor ne-socialiste din ţările încă libere (Nicaragua, El Salvador, Chile, şi mai recent Africa de Sud). Toţi au avut grijă ca armata americană să nu poată câştiga conflictele armate angajate cu forţele comuniste în Asia, căci prin asocierea Statelor Unite cu Naţiunile Unite, operaţiile militare trebuiau verificate şi aprobate de către Naţiunile Unite, iar cel însărcinat permanent cu activităţile militare este un reprezentant sovietic; astfel, în războiul din Vietnam, inamicii ştiau dinainte acţiunile militare plănuite de forţele armate americane; mulţi generali şi-au dat demisia ca urmare a acestei trădări.

Care este soarta poporului american conform acestor planuri? Există ample dovezi că va urma soarta Africii de Sud. În timpul războiului mondial 25.000 de soldaţi americani au fost luaţi prizonieri de către soviete; departe de a negocia repatrierea lor, guvernele americane au tergiversat şi muşamalizat, iar Eisenhower le-a dat lovitura de graţie, ordonând să fie pur şi simplu radiaţi din listele celor dispăruţi şi să fie declaraţi morţi. Prizonierii americani din Asia n'au avut o soartă mai bună. Au fost abandonaţi cu bună ştiinţă de către guvernul lor. Cei care au urmărit la postul de televiziune CSPAN lucrările comisiei senatoriale constituite cu scopul de a analiza destinul miilor de americani dispăruţi în Asia, au fost scârbiţi de modul în care s'a întins vălul tăcerii asupra acestei afaceri. După unele informaţii mai recente, unii din americani au fost expediaţi în Uniunea Sovietică şi folosiţi drept cobai în experimente oribile. Trebuie să înţelegem un adevăr esenţial: **nici un guvern vestic nu mai reprezintă interesele poporului său iar iluzia că prin reprezentatul american sau francez auzim vocea poporului american sau francez şi aşa mai departe, este într'adevăr o iluzie.**

DESPRE INTERNET

Internet-ul este o reţea mare internaţională de sisteme computerizate legate între ele. Se estimează că un număr de 25.000 de reţele de computere sunt legate între ele prin Internet; şi Internet-ul este folosit de circa 24 de milioane în Statele Unite şi Canada, după unii, de 9,7 milioane, după alţii. După alt estimat, Internet-ul cuprinde 70.000 de reţele separate cu 4,5 milioane de computere-gazdă şi 30-40 milioane de vizitatori din 100 de ţări (*CommunicationsWeek*, 13 Noiembrie 1995, p. 78). Cât adevăr e în estimatele astea, numai Dumnezeu ştie.

Iniţial Internet-ul a fost creat de guvernul american (adică de forţele armate, de Pentagon) în colaborare cu diverse universităţi pentru asigurarea securităţii datelor militare şi pentru cercetare ştiinţifică; astăzi e în domeniul public. Dar neofitul nu găseşte cu uşurinţă informaţia dorită; ca să-i uşureze căutarea, un număr de întreprinderi oferă servicii de acces la Internet. În Statele Unite, majoritatea reţelelor de computere comerciale (ca Compuserve sau America On-Line) oferă acces la Internet contra cost. IBM recomandă accesul prin World Wide Web, prescurtat WWW, unde abonatul îşi înfiinţează o "pagină" (home page) folosing protocolul de comunicaţii HTTP (Hypertext Transfer Protocol), unde "hypertext" înseamnă că protocolul interpretează codul permiţând celui care citeşte informaţia de pe Internet să sară de pe pagina pe care o vede la alte informaţii cu care există legături stabilite anterior, găsind astfel cu uşurinţă orice informaţie l-ar putea interesa (desigur, cu condiţia ca legăturile să existe codificate anterior in codul HTML, Hypertext Markup Language). Accesul la aceste "pagini" care stabilesc legăturile între informaţii se face prin WWW folosind codul http:// înainte de adresa paginii; prin alte servicii, ca de exemplu FTP (File Transfer Protocol, un produs IBM), în loc de http:// abonatul va preceda adresa paginii dorite cu codul ftp://. Toate entităţile care au "pagini" pe Internet indică adresa "paginii" precedată de codul potrivit pentru fiecare serviciu folosit de prezumptivul cititor. Astfel, Ernst Zündel are adresa http://www.webcom.com/-ezundel/english/ prin WWW, şi ezundel@cts.com prin E-mail (Electronic mail, poşta electronică) pe Internet; revista *Government Technology* are adresa GTMag@AOL.com prin E-mail.

Suntem bombardaţi zilnic de o propagandă masivă în favoarea Internet-ului dezlănţuită de directoratul guvernului din umbră prin toate braţele sale. Între 27

Septembrie şi 1 Octombrie a avut loc la San Francisco un "Forum despre Situaţia Lumii" prezidat de Mihail Gorbaciov, cu o sesiune pentru tineret la care au participat 32 de reprezentanţi din 28 de ţări şi la care s'au discutat noile cerinţe educative. Printre aceste cerinţe sunt eliminarea dragostei de neam şi de ţară, îmbrăţişarea noii "spiritualităţi" anti-creştine orientale şi magice, folosirea unor tehnici ca nudismul în grup, psihoterapia, hipnoza, meditaţia transcendentală şi drogurile psihedelice pentru schimbarea personalităţii, "o etică globală axată pe valori terestre", şi "comunicarea globală a tineretului prin Internet" (*The New American*, Vol. 11, No. 23, 13 Noiembrie 1995, pp. 41-43). Toată această propagandă are scopul să ne convingă că nu există viaţă decât pe Internet. Funcţionarii de stat sunt obligaţi să creadă că Internet-ul e Mesia. Iar restul publicului e condus uşurel în ţarcul Internet-ului prin logoree lipsită de sens care abundă în toate publicaţiile şi la televizor. "Tehnologia informaţională permite crearea unei economii bazate pe cunoştinţe", scrie Don Tapscott în cartea sa *Digital Economy - Economia Digitală*, în care înşiră pe sute de pagini fraze bombastice şi pretenţioase pe care le repetă apoi inteligheniţia cu acelaşi zel cu care admiră arta abstractă şi muzica dodecafonică. Don Tapscott este preşedintele Alianţei pentru Tehnologii Convergente şi preşedintele Cooperaţiei de Învăţare a Noii Paradigme, care ajută întreprinderilor să facă tranziţia la "economia digitală". Revista *CommunicationWeek* (trimisă gratis pe spezele cuiva - oare ale cui?? - unui mare număr de specialişti) a republicat parte din cartea lui Tapscott în numărul din 13 Noiembrie 1995. Dar cei mai greu de hipnotizat se întreabă cam din ce constă economia asta bazată pe cunoştinţe, căci economia constă din producţia şi schimbul de bunuri şi servicii pe baza proprietăţii asupra unor obiecte concrete ca pământul, clădirile, construcţiile, maşinile, combustibilul, vegetaţia, apele, animalele, şi forţa de muncă; cunoştinţele şi viclenia pot fi folosite de unii ca să încheie schimburi în avantajul lor şi defavoarea altora, dar schimburile sunt tot de bunuri, nu de cunoştinţe; şi încă nimeni nu s'a putut hrăni băgând în gură cunoştinţe.

Epoca agriculturii a fost înlocuită de era industrială, care este la rândul ei înlocuită de era informaţională, scrie Tapscott, uitând că oamenii mănâncă tot pâine şi carne, ca în epoca agriculturii şi ca în epoca industrială în care producătorii de produse industriale le schimbau pe acestea tot pe pâine şi carne. În noua eră informaţională nu se mai pune problema posesiunii asupra pământului, ne explică Tapscott: producţia nu se mai face bazat pe proprietate asupra obiectelor concrete demodate ca pământul, vitele, maşinile etc.; cât pământ posedă compania Microsoft? întreabă el retoric, de parcă Bill Gates şi cei care lucrează pentru el la Microsoft ar mânca programe de computere şi nu tot pâine şi carne, ca înaintaşii lor din epoca agriculturii şi din cea industrială. Una dintre trăsăturile noii ere de economie digitală este virtualizarea, scrie Tapscott: muncitorii se vor afla fizic într'o ţară dar vor lucra pentru companii care se află în alte ţări, de exemplu, lucrători din India vor apăsa clapele computerului pentru patroni din Statele Unite, realizând astfel "virtual data entry", "intrarea datelor în computer virtual". Dar singura muncă pare să fie în viziunea lui Tapscott apăsarea pe clape, şi nu ni se spune ce vor mânca cei care apasă pe clape, pe ce vor şedea când apasă pe clape, şi cine va face clapele pe care le apasă. Şi votul va avea loc la urne virtuale, continuă Tapscott, şi cumpărăturile se vor face tot în prăvălii virtuale, frumos reprezentate grafic pe ecranul computerului pentru ochiul cumpărătorului care nu mişcă din casă când pleacă la cumpărături; şi politica va avea loc în spaţiul virtual, şi prieteniile şi aşa mai departe. Apoi va mai avea loc moleculizarea economiei, arată Tapscott: muncitorul individual e o moleculă în întreprinderea virtuală care constă dintr'un număr de astfel de molecule închegate laolaltă. De exemplu mass media va deveni moleculară, şi cititorii, ascultătorii, spectatorii vor fi moleculele ei. Noua economie, scrie Tapscott, "este o economie reticulată, care integrează moleculele în aglomerări legate laolaltă prin reţele pentru crearea bogăţiilor... Întreprinderea reticulată va fi exact ca Internet-ul, unde toţi participă şi rezultatul final depăşeşte suma valorilor adunate. Economia globală va lucra la fel. Reţele de reţele după modelul Internet-ului încep să erodeze zidurile dintre întreprinderi, dintre prducători, cumpărători, grupuri afiliate, şi concurenţă. Vom vedea cum apar afacerile reticulate, guverne reticulate, învăţarea reticulată, îngrijirea medicală reticulată (internetworked business, internetworked government, internetworked learning, and internetworked health care)". S'ar zice că nimeni nu poate crede astfel de absurdităţi. Dar intelectualii progresişti care sunt în pas cu vremea le cred.

Un avanjat al difuzării informaţiei pe Internet în loc de prin pagina tipărită, scrie Lawrence Magis (*InformationWeek*, 4 Decembrie 1995, p. 134) este faptul că inelele lanţului construit electronic care leagă textele prin subiectele tratate şi cuvintele conţinute îi oferă cititorului posibilitatea de a sări imediat la altă carte, altă sursă sau altă pagină ca să

afle mai multe despre un lucru amintit în pagina pe care o citeşte. Dar pentru a stabili aceste inele (links), textul este în întregime citit electronic. Ce realizare perfectă! Timp de aproape un secol totalitarismul bolşevic s'a străduit să-şi perfecţioneze maşina de spionaj total al supuşilor săi folosind oameni, adică nişte spioni care pot fi leneşi, superficiali, bolnavi, absenţi de la datorie. Maşinile electronice însă execută tot timpul fără întrerupere exact aşa cum sunt instruite, şi dacă se strică pot fi înlocuite cu altele identice. Dar pentru a face cenzura absolută posibilă trebuie ca toate textele să fie în formă electronică. Există maşini care recunosc, analizează şi reproduc vocea omenească. Computerele înzestrate cu tehnologia Kurzweil de exemplu, sunt capabile să transforme vorbirea omului în text electronic care poate fi tipărit. Dar maşinile de dictat Kurzweil care transformă unde sonore în impulsuri electrice tipăribile în forma limbii scrise au dezavantajul că iau în considerare modularea şi timbrul vocii; nu recunosc perfect cuvintele decât după ce au "învăţat" vocea unuia singur. Apoi, ca să treci prin placa fotografică fiecare pagină tipărită pentru a obţine o copie electronică care poate fi citită şi cenzurată electronic e o muncă enormă, care ar trebui făcută tot de oameni imperfecţi, leneşi, superficiali etc. Nu e mult mai uşor dacă fiecare individ îşi transformă singur tot ce scrie şi tot ce zice în formă electronică, şi-şi pune gândurile şi spusele pe reţeaua unde cenzura electronică le poate citi perfect cu uşurinţă? De ani de zile, poşta Statelor Unite ale Americii construieşte dosare enorme ale cetăţenilor, înregistrând adresele din exteriorul plicurilor; dar tot ce a stabilit este doar cine cui îi scrie, n'a aflat şi ce anume se scrie, căci pentru asta ar trebui deslipite plicurile, citite scrisorile, şi apoi lipite plicurile la loc; lipitul şi deslipitul n'ar fi mare lucru, dar din cauza analfabetismului american realizat de şcoala de stat din ultimii 40 de ani, cu cititul scrisorilor e mai greu. Pe Internet însă cenzura e uşoară şi perfectă, căci programele care "citesc" absolut toate textele nu sunt analfabete, leneşe, superficiale, bolnave etc. ca oamenii. Ele funcţionează identificând cuvinte-cheie stabilite de programator şi fac liste utile de texte suspecte care urmează apoi să fie examinate de specialişti umani, eliminând astfel sutele de mii de pagini lipsite de interes politic. Wayne Madsen, specialist în securitatea electronică, raportează că Agenţia Naţională de Securitate a Statelor Unite (National Security Agency, NSA) **citeşte textele care trec prin toate locaţiile principale în care are loc trafic pe Internet în Statele Unite folosind metoda de cenzură bazată pe**

cuvinte-cheie. NSA, zice-se, e de părere că cenzura aceasta nu merită cheltuiala enormă necesară. Acest control central, zic unele companii comerciale care oferă cetăţenilor acces pe Internet, se face fără ştirea lor; unul dintre salariaţii lor, mai sincer însă, a recunoscut că toate companiile şi toate serviciile care oferă acces pe Internet **au stabilit legătura electronică cu NSA** (*Network Computing*, 1 Noiembrie 1995, pp. 22-23). Departamentul Apărării a alocat $372 milioane programelor de "securitate a informaţiilor" (*InformationWeek*, 27 Noiembrie 1995, p. 98).

După 15 Noiembrie era planificat să intre în vigoare spionarea permanentă a 1 % din toată capacitatea centralelor telefonice din Statele Unite, ca să intercepteze şi asculte, chipurile, planurile criminalilor. Discuţia se duce acum cu privire la cine va plăti pentru capacitatea asta de spionaj: guvernul sau companiile telefonice - adică abonaţii lor (*CommunicationsWeek*, 6 Noiembrie 1995, p. 5). AT&T oferă şcolilor un sistem telefonic care înzestrează fiecare clasă cu un telefon capabil să înregistreze sursa fiecărei convorbiri telefonice (*T.H.E. Journal*, 20 Noiembrie 1995, p. 20). Cetăţenii nu sunt prea fericiţi de faptul că sunt spionaţi de companiile telefonice, şi Clinton în grija lui de a nu leza sensibilitatea delicată a cetăţenilor a cerut companiilor telefonice ca acestea să se ofere să ceară întâi permisiunea abonaţilor înainte de a-i spiona (*CommunicationWeek*, 13 Noiembrie 1995, p. 38). Dar chiar dacă companiile ar uita să ceară permisiunea cetăţenilor să-i spioneze, şi chiar dacă aceştia nu le-ar da companiilor această permisiune, n'are importanţă prea mare. Căci spionarea telefonică nu e prea eficientă.

Internet-ul oferă baza tehnică pentru o spionare şi supraveghere electronică perfectă a cetăţenilor, care va cuprinde filmarea acţiunilor cetăţenilor în interiorul casei lor, "live video transmission from a camera in the home" (dăm şi originalul, ca să nu creadă cititorul că inventăm aceste lucruri) de tipul celei descrise de George Orwell în cartea lui profetică *1984* (*CommunicationsWeek*, 27 Noiembrie 1995, p. 19). În *CommunicationsWeek* această filmare e prezentată ca o acţiune pozitivă de care cetăţenii trebuie să se bucure. Altă realizare de care cetăţenii trebuie să se bucure, scrie acelaşi ziar (*ibidem*, p. 30) este "real-time session tracking, which records in real time individual users, files accesssed and time in/out - urmărirea sesiunilor clipă de clipă, care urmăreşte simultan toţi indivizii care obţin acces, **ce anume citesc**, şi când intră şi când ies de pe reţea". Această posibilitate e oferita pe World Wide Web de programul Dynamo.

Avantajul acestui program e că întreprinderile comerciale vor şti exact ce gândeşte şi ce citeşte fiecare cetăţean şi-i vor putea oferi doar reclamele care se potrivesc modului său de a gândi. Vorba americanului: dacă crezi povestea asta de adormit copiii, am un pod peste râul Hudson situat în New York pe care ţi l-aş putea vinde la preţ avantajos (glumă care se referă la credulitatea celor cărora escrocii le "vând" clădiri publice).

Pentru cei care se pierd în avalanşa de "informaţii" de pe Internet, magazinul *PCWorld* (Ianuarie 1996, p. 125 ff.) oferă o listă de cataloage ("directories") şi o listă de servicii care caută şi găsesc informaţia dorită pe baza unor cuvinte-cheie indicate de cel doritor de informaţie. Căutarea se face pe baza indexării cuvintelor din textele aflate pe Internet. Astfel, aflăm că toate "motoarele de căutat" (search engines) indexează titlul şi intrările de pe "pagina WWW", dar că unele dintre ele, ca de exemplu Open Text, indexează fiecare cuvânt din textele citite (p. 127). Aflăm deci că programe puternice sălăşluiesc pe Internet capabile să cerceteze şi să indexeze **fiecare cuvânt din fiecare fişier din fiecare localitate** legată de Internet. Oare cine are interesul să ştie în fiecare moment ce zice şi ce face fiecare individ?

*

* *

Propaganda arată că un alt avantaj al reţelei electronice este transferul electronic de bani de la om la om, de la o instituţie la alta, de la cetăţean la instituţie şi vice-versa. Un viitor luminos ne este zugrăvit, când toate plăţile se vor face prin intrări la claviatura unui computer, fără intermediul banilor. Băncile se grăbesc să ofere publicului posibilitatea acestor transferuri electronice, ca de exemplu First Bank of Chicago, Regional Bank Core States, Mellon Bank, etc. "Viitorul băncilor e pe Internet", zice Craig Canfield, prim vice-preşedinte la SunTrust Bank din Atlanta, Georgia, şi zice asta ştiind bine ce uşoare sunt furtul şi delapidarea pe Internet (*Communications Week*, 14 August 1995, p. 40). Cecuri vor putea fi scrise electronic de acasă pentru 20 de bănci care s'au aliat ca să cumpere programul Meca, printre care Fleet Financial Group, First Bank Systems, Royal Bank of Canada (*InformationWeek*, 11 Decembrie 1995, p. 28). Băncile promovează din toate puterile tranzacţiile electronice în ciuda rezistenţei pe care-o întâmpină din partea publicului (*ComunicationsWeek*, 9 Octombrie 1995, p. 46). Prodigy oferă servicii bancare electronice la 15 bănci între care unele de frunte ca Chase Manhattan; Microsoft nu se lasă mai prejos şi le oferă pentru alte bănci mari ca Bank of Boston şi Chemical Bank. Se prevede că tranzacţiile bancare pe Internet vor creşte la $15-$20 miliarde în următorii 5 ani (*ComunicationsWeek*, 13 Noiembrie 1995, p. 81). Bănci globale ca Barclays din Londra investesc sume mari ca să-şi mâne turma de cetăţeni în ţarcul electronic (*InformationWeek*, 11 Decembrie 1995, p. 48). Toţi cei 8.000 de locuitori ai orăşelului Swindon din Anglia au renunţat la bani şi la carnetul de cec-uri şi din Iulie 1995 îşi fac toate cumpărăturile la 750 din cele 1.300 de prăvălii pe care le au, doar prin bani cibernetici, adică transfer electronic. Cumpărătorul "încarcă" o cartotecă cu "bani" pe care apoi îi "descarcă" la fiecare prăvălie la care târguieşte în funcţie de preţul cumpărăturii (*InformationWeek*, 27 Noiembrie 1995, p. 98).

Ştim şi noi o anecdotă despre comerţul electronic: Tom Valentine, de la Radio Free America, a călătorit la sfârşitul lui Noiembrie de la Naples la Chicago şi la întoarcere a beneficiat de un "bilet de avion electronic", cumpărat cu "bani electronici": adică toată tranzacţia a avut loc prin claviatura computerului, fără hârtie. El era convins că schimbând avionul va avea de plătit $400, căci aşa arăta ecranul computerului când a avut loc tranzacţia; dar în măruntaiele computerului suma înregistrată a fost de $1.200, de trei ori mai mare... Concluzia lui: "Dacă cumperi ceva prin tranzacţii electronice, ai grijă să poţi dovedi exact cu cine ai vorbit şi tot ce a făcut în tranzacţia ta." Uşor de zis ...

Se instalează măsuri prin care publicul să fie pus la adăpost de eventualele tranzacţii frauduloase electronice. "Dar nu-ţi imagina că cetăţenii vor fi cei care vor beneficia de securitatea ce se instalează pe Internet", scrie Mark Stahlman; "te vor spiona nu pentru a-ţi afla gândurile ci pentru a-ţi afla obiceiurile de cumpărător" (*InformationWeek*, 27 Noiembrie 1995, p. 108). Orice cititor va da din umeri zicând: "ei şi? n'au decât". Dar Mark Stahlman minte. Spune adevărul când arată metodele de spionare electronică pe Internet. Minte când spune că nu totalitarismul socialist o va face ci marile magazine ca să-ţi afle "obiceiurile de cumpărător" şi nu părerile şi asocierile politice.

Deşi concurat de EDI (Electronic Data Interchange) şi de America Online, Compuserve şi Prodigy, care în 1995 au consemnat transferuri de $130 miliarde (EDI) faţă de cele doar $70 milioane de pe Internet, şi vânzări de $325 milioane (cele trei reţele) faţă de $37 milioane de vânzări pe Internet şi televiziune (*PC World*, Octombrie 1995, p. 271), comerţul pe Internet e puternic promovat pentru că e mai universal şi poate cuprinde şi ţări care nu dispun de instalaţiile electronice avansate şi sigure ale EDI-ului; *Communications*

Week (4 Decembrie 1995, p. 8) anunţă servicii EDI pe Internet ce vor fi oferite de World Wide Web în 1996. Dar specialiştii ştiu că propaganda asta e înşelătoare, căci infrastructura Internet-ului e saturată şi nu mai poate acomoda încărcături adiţionale. Unele întreprinderi descoperă că mesajele lor electronice nu mai sunt transmise - fără să li se anunţe acest lucru. Astfel, Sprint-Link a tăiat blocuri de adrese care nu-i aparţineau şi pe care le-a considerat "ineficace", fără a-i anunţa pe cei ale căror mesaje nu mai erau transmise, pentru a uşura traficul esenţial pentru Sprint-Link prin reţeaua sa. Uneori congestia e aşa de mare încât tot ce poate transmite World Wide Web abonaţilor săi este mesajul "Failed DNS Lookup", adică "n'am găsit adresa indicată", când în realitate adresa e acolo dar reţeaua supraaglomerată a Internet-ului nu poate duce la ea (DNS = domain name system; *PC World*, Octombrie 1995, p. 314). Şi specialiştii mai ştiu şi că Internet-ul e aşa de uşor accesibil pentru răufăcători care delapidează şi fură încât casele de investiţii **nu operează pe Internet** pentru cumpărare-vânzare de acţiuni: "You won't find brokerages on the Internet; security is far too lax to stock orders", scrie David R. Perez, şi încheie repetând cuvintele unui poliţist: "Să nu uităm că fiecare răufăcător are un computer în celulă", pus acolo de guvern ca să-l înveţe, chipurile, o meserie interesantă ce-l va convinge cu binişorul să nu mai facă rău (*PC World*, Octombrie 1995, p. 314). Internet-ul e paradisul celor cărora le place să pătrundă ilegal în spaţiul electronic al altora. Există un for electronic pe Internet unde aceşti entuziaşti necinstiţi ai electronicii conversează despre toate punctele slabe prin care se poate sabota Internet-ul şi-şi dau sfaturi. Mitnik, cel care a sabotat reţeaua companiei Motorola, a făcut-o prin Internet. Petersen a delapidat $150.000 de la Heller Financial din Glendale, California tot prin Internet (*InformationWeek*, 27 Noiembrie 1995, p. 35). Companii ca Wal-Mart, Kmart, Visa şi Mastercard International promovează comerţul electronic în ciuda acestui fapt (*CommunicationsWeek*, 9 Octombrie 1995, p. 43). Cei cunoscători într'ale computerelor ştiu că nu există securitate pe Internet, căci protocolul Internetului este TCP/IP care este esenţialmente un protocol uşor de pătruns în mod fraudulos: o terţă persoană care captează dialogul dintre două adrese poate interveni şi trimite un mesaj fals uneia dintre adrese, ca din partea celeilalte participante la dialog; dacă mesajul fals soseşte înaintea celui legitim, e acceptat, şi falsificarea pe care o produce se efectuează fără a lăsa nici o urmă (*CommunicationWeek*, 16 Octombrie 1995, p. 70). Acest defect se poate

corecta doar prin măsuri care impun cenzură centrală severă şi spionaj perfecţionat al tuturor celor ce se apropie de Internet.

La închisoarea din Knoxville, Tennessee, deţinuţii folosesc bani cibernetici: au fixată pe braţ o banderolă cu fotografia lor pe care este codificată electronic istoria lor de deţinut, şi suma de bani pe care o pot cheltui la magazinul închisorii. Uşile i se deschid fiecărui deţinut conform codului de pe banderolă, care indică clar unde are voie să se ducă. Astfel, în fiecare moment se ştie precis unde se află fiecare deţinut. Conducerea închisorii zice că metoda e foarte utilă pentru eradicarea racilelor sociale din închisoare (*Imaging Magazine*, Iulie 1995, p. 98). Când va fi aplicată şi restului cetăţenilor?

*

* *

Cât de eficientă este cenzura pe Internet? Foarte eficientă. Bill Frezza prezintă în coloana lui permanentă a revistei *Network Computing* (15 Noiembrie, 1995, p. 34) metoda prin care masele enorme de populaţii din lumea a treia care se înmulţesc ca păduchii şi mişună în aglomerări compuse din noroi, fecale şi mizerie, vor fi avantajate şi vor vedea lumina progresului cu ajutorul Internet-ului. Iată metoda: sisteme de sateliţi plasaţi pe orbite joase vor transmite tot timpul informaţiile preţioase cu ajutorul turnurilor de recepţie plasate pe sol. Megacompanii ca Iridium, Globalstart şi Teledesic sunt în competiţie oferind aceste servicii. Teledesic a stabilit că peste jumătate din populaţia globului trăieşte la distanţă de cel puţin 2 ore cu maşina de cel mai apropiat telefon. Această jumătate a jurat Clinton s'o aducă la zi şi să-i ofere ultimul răcnet în electronică prin accesul universal la InfrastructuraInformaţionalăGlobală. Miliardarul Bill Gates, ale cărui produse Microsoft ne sunt băgate pe gât cu atâta forţă, sprijină din toate puterile această acţiune - nu pentrucă speră să realizeze vreun profit din masele care defechează acolo unde dorm şi se înmulţesc ca păduchii sub guvernele totalitare ale unor personalităţi progresiste ca Idi Amin, cel care avea în frigider inimi şi ficaţi de la diverse persoane cunoscute şi apropiate pe care le mânca pe îndelete; profitul se va realiza, zice Bill Frezza, oferind serviciile Internet-ului acestor populaţii dar plasând turnurile de recepţie pe sol în puterea potentaţilor, care-şi vor controla astfel şi mai perfect supuşii, şi care, seduşi de spectrul acestui control totalitar prin turnul de recepţie, vor plăti bani buni ca să asigure popoarelor lor lipsite de lumină electrică şi de apă curentă în cocioabele lor de chirpici şi noroi, accesul la bogăţia de informaţii de pe Internet. Dar Bill Frezza ne asigură că investiţia pentru aducerea Internet-

ului în ultima colibă de frunze de palmier din Africa, în ultima cocioabă de noroi din Asia, este o investiţie meritorie căci în cele din urmă, contrar aşteptărilor asupritorilor lor locali, masele tribale africane şi asiatice vor fi eliberate şi aduse pe picior de egalitate cu naţiunile cele mai avansate europene cu ajutorul Internet-ului: căci turnul de recepţie este într'adevăr în mâna potentaţilor locali dar "**cu ce poftă vom râde când cu presiunea unui deget de la mii de mile distanţă, această reţea dirijată de cod şi programe de computer se va reconfigura şi-i va ocoli pe cei de la turnul de recepţie**", scrie Bill Frezza. În această ultimă frază i-a alunecat masca de pe faţă lui Bill Frezza, care greşeşte şi spune adevărul: ***scopul acestei investiţii enorme, scopul acestei propagande deşănţate care hipnotizează masele să intre în ţarcul Internet-ului, este controlul central global al tuturor populaţiilor peste şi în ciuda graniţelor şi aspiraţiilor lor naţionale***.

Există produse comerciale care urmăresc şi identifică accesul şi activitatea indivizilor pe Internet, ca de exemplu WebTrack, care costă între $2.195 pentru o reţea de 50, şi $11.995 pentru o reţea fără limite; WebTrack conţine **o listă cu 6.000 de adrese incorecte politic sau social** (potentially objectionable addresses - *CommunicationsWeek*, 13 Noiembrie 1995, p. 45). Asta înseamnă că **cineva a analizat toate adresele şi le-a examinat conţinutul**. După luni de dezbateri, deşi fuseseră iniţial împotriva, Congresul şi Senatul american par să fi căzut de acord că e necesară legislaţia care să impună cenzurarea materialelor introduse pe Internet, din cauza, chipurile, a materialelor pornografice pe care le-ar putea vedea copiii pe Internet (*CommunicationsWeek*, 13 Noiembrie 1995, p. 138), deşi copiii văd destulă pornografie impusă de guvern în şcoli la orele de sexualitate. Şi forţele din umbră nu aşteaptă legislaţia care să le permită cenzura pe Internet. Ea e aplicată pe ascuns în Statele Unite şi pe scară internaţională. Fundaţia Naţională a Ştiinţelor (National Science Foundation), care, ca prim autor al Internet-ului, înregistra entităţile care cereau acces, a fost trecută în Mai 1994 pe tăcute unei companii internaţionale numite Scientific Applications International Corporation (SAIC) din San Diego, o companie printre ai cărei directori se numără persoane ca Admiralul Bobby Ray Inman, fost director al Agenţiei Naţionale a Securităţii, Melvin Laird, fost Secretar al Apărării sub Nixon, Donald Hicks, fost şef de cercetări la Pentagon, Donald Kerr, Generalul Maxwell Thurman. Nu numai în România s'a "privatizat" Securitatea, ci şi în Statele Unite. Printre membrii anteriori ai directoratului SAIC se

numără actuali potentaţi guvernamentali ca William Perry, Secretar al Apărării în prezent, şi John Deutsch, directorul CIA-ului astăzi. SAIC are o legiune de specialişti în computere şi contracte cu Pentagonul, de exemplu, computerizarea amprentelor digitale ale cetăţenilor, precum şi un sistem computerizat de urmărire penală. SAIC controlează înregistrarea numelor domeniilor: poate elimina nume incomode şi poate înregistra nume fantomă-capcană. S'ar părea că şi-a început activitatea de cenzură din umbră. Toate ştirile introduse de abonaţi despre aşa-zisa "sinucidere" a lui Vincent Foster, şi ştirile despre spionajul cu ajutorul sistemului Promis furat de Departamentul Justiţiei de la compania Inslaw, precum şi ştirile despre SAIC, dispar pur şi simplu de pe Internet imediat ce au fost introduse. SAIC are posibilitatea să astupe gura oricărui abonat incomod când crede de cuviinţă schimbând înregistrările numelor domeniilor. Repetiţii generale de acest fel s'au şi făcut la Hong Kong şi în Taiwan. Mai mult, SAIC are capacitatea **de a înlocui mesajele introduse pe Internet prin altele, alterând adevărul şi proliferând astfel deziformarea pe care cetăţenii o vor lua drept bună crezând că vine din sursa din care pretinde că provine,** arată Clark Matthews (*Spotlight*, 6 Noiembrie 1995, p. 16). William Cooper a introdus pe Internet un scurt articol despre Michael New (subiect pe care-l vom trata într'un *Buletin* viitor) pe forumul militar (la care el ca fost militar are acces legitim) prin Compuserve, în care arăta că articolul 43 al Cartei Naţiunilor Unite n'a fost niciodată ratificat de către această organizaţie deci nu este valabil şi în vigoare, şi a fost imediat atacat cu vehemenţă de către membrii acelui forum. A fost calificat drept mincinos. Ca să dovedească adevărul spuselor sale, William Cooper a introdus atunci în biblioteca forumului militar de pe Internet dovada că articolul 43 n'a fost niciodată ratificat. **Materialul introdus de el în bilioteca forumului n'a apărut în biblioteca forumului.** Atunci a introdus o plângere cu privire la radierea materialului său electronic şi l'a introdus din nou. **Din nou a fost radiat**. Din nou a introdus o plângere. La scurtă vreme **i s'a tăiat accesul la forum**. "Această serie de evenimente dovedeşte în mod neîndoios că se cenzurează Compuserve", scrie el. "Cred că se poate afirma că sunt numite persoane care să cenzureze forumurile electronice şi să-i atace pe cei care nu sunt 'pe linie'. Deocamdată n'am găsit dovezi că se cenzurează Internetul dar îmi ţin ochii deschişi în direcţia aceasta" (*Veritas*, Decembrie 1995, p. 13).

*

Internet-ul oferă cetăţenilor care nu dispun de resursele electronice şi financiare ale miliardarilor care-şi cumpără funcţiile politice, o alternativă pentru campanii electorale electronice; pe Internet fiecare cetăţean are acces la toată informaţia care-i stă la dispoziţie celui mai bogat finanţat candidat, scrie Jim Warren, columnist mult premiat şi mult lăudat de stabiliment, în *Government Technology* (Septembrie 1995, p. 22); dar ce ne facem cu regulamentele care nu permit accesul la listele de alegători şi alte asemenea informaţii fără legitimare? Abonaţii Internet-ului vor trebui pur şi simplu să se legitimeze şi să fie urmăriţi electronic în tot ce văd şi tot ce fac pe Internet, răspunde cu voioşie Jim Warren, şi încheie cu cuvintele: "Cetăţenii care doresc să-şi exercite cel mai mare drept în naţiune - dreptul de vot - pur şi simplu trebuie să renunţe la o mică părticică din libertate în schimbul ocaziei ce-o vor avea de a-şi impune voinţa asupra restului naţiunii". **O mică părticică din libertate: să fii supravegheat în tot ce vezi, tot ce faci şi tot ce gândeşti prin mijloace electronice perfecţionate**. Intr'adevăr, singurul câştig pe care l-au adus mijloacele electronice societăţii este perfecţionarea mijloacelor de urmărire şi oprimare a libertăţii individului. Thomas K. Landauer de la Institutul Tehnologic din Massachusetts, prestigioasă şcoală de inginerie, dovedeşte cu statistici imbatabile că computerizarea activităţilor umane nu sporeşte productivitatea muncii. Investiţii în computere de $4 trilioane de dolari din 1960 încoace, cu circa $300 miliarde investite anual, n'au realizat nici un spor de productivitate în Statele Unite, arată el (*Byte*, Iulie 1995, 5. 45); dar au realizat o mult mai perfectă posibilitate de spionare şi supraveghere a indivizilor.

"Să ne imaginăm doar cât de greu va fi să le oprimi când popoarele vor avea acces la reţele digitale de computere", exclamă liric Anne Bingaman, asistenta Procurorului General de la Departamentul Justiţiei al Statelor Unite, şi zugrăveşte imaginea cetăţenilor ţărilor socialiste care se îngrămădeau noaptea în jurul unui radio cu unde scurte ca să afle "adevărul" de la agenţii ca BBC sau radio Europa Liberă (*Communications Week*, 4 Decembrie 1995, p. 14). Cât de frumos sună aceste cuvinte în gura asistentei unei ucigaşe ticăloase ca Janet Reno, Procuroarea Generală a Statelor Unite, care şi-a asumat responsabilitatea pentru torturarea şi masacrarea celor peste 80 de copilaşi şi adulţi nevinovaţi din Waco, Texas în 1993! Când astfel de persoane declamă propagandistic, e obligatorie întrebarea: cui îi foloseşte şi ce scop are această propagandă? O parte din propagandă e motivată doar de lăcomie: astfel, propaganda a ridicat

preţul acţiunilor societăţii Netscape, care oferă servicii pe Internet, de la $28 la $75 deşi Netscape e o companie profund insolventă, care nu produce nimic (căci oferă servicii), nu realizează profit, are concurenţi formidabili şi o datorie de $2,8 miliarde. Micul investitor hipnotizat de propagandă s'a repezit să-şi investească puţinii bănuţi economisiţi pentru bătrâneţe în acest stock ascendent pe care plutocraţia s'a grăbit să-l vândă când a ajuns peste $70 - după care valoarea stockului a scăzut în două zile de la $75 la $50, luând cu sine economiile micului investitor (*Communications Week*, 21 August 1995, p. 63). Dar e mai mult decât spolierea imediată realizată astfel. Când AT&T, una din principalele mega-companii care promovează satanismul, homosexualitatea, şi distrugerea civilizaţiei creştine, cheltuieşte $150 de milioane în 5 ani ca să introducă Internet-ul în fiecare din cele 110.000 de şcoli din Statele Unite (*InformationWeek*, 27 Noiembrie 1995), p. 78), profitul nu e imediat - ci face parte din planul de acţiune al lui Gramsci, din planul descris în controversatele *Protocoale ale Sionului*, despre care nu ştim cine le-a scris, nu ştim cât sunt de autentice, ştim doar că vedem cu ochii noştri cum se înfăptuieşte tot ce conţin ele. AT&T propune teza că fiecare copil trebuie să crească legat de claviatura computerului de la naştere pentru o mai perfectă spălare a creierului. Toate informaţiile se prevede să fie absorbite dintr'o singură sursă cenzurată şi coordonată central, şi pentru acest scop Internet-ul e o unealtă ideală.

Iată însă şi o notă discordantă în simfonia Internet-ului: "deşi e important să ştie claviatura computerului, întreprinderile ar fi mai fericite dacă mai mulţi absolvenţi ar şti citi, scrie şi socoti acceptabil", scrie *InformationWeek* cu uimitoare sinceritate (11 Decembrie 1995, p. 72). În Statele Unite nu se mai învaţă în clasele primare "cititul, scrisul şi socotitul", ci "cititul, scrisul şi Internetul - reading, writing and Internetting" (*ibidem*, p. 74). Departamentul Educaţiei al Statelor Unite finanţează "dezvoltarea" profesorilor şi învăţătorilor ca să-i facă capabili să predea Internet-ul, prin programul Eisenhower. Eisenhower a fost cel care bombarda bisericile şi civilii în cel de-al doilea război mondial în ura lui talmudică împotriva civilizaţiei creştine europene; alegerea numelui lui pentru programul care să ducă la spionajul total al americanilor motivat de aceeaşi ură e o alegere fericită.

Să nu fim înţeleşi greşit: nouă ne plac computerele. Rândurile astea le scrie un computer. Dar ştim ce sunt şi ştim că computerele nu sunt Mesia şi ştim şi ce ascunde Internet-ul.

Citind şi urmărind evenimentele din lumea electronică, găsim că ele

oglindesc cu fidelitate evenimentele politice. Plutocrația internațională urmărește anihilarea națiunilor, subjugarea economică și politică a cetățenilor foști liberi din țările fost civilizate creștine, reducerea lor la nivelul sclavilor asiatici și africani, și consolidarea averii în mâinile unui număr de câteva sute de familii ca Rothschild, Kuhn, Loeb, Rockefeller etc. Și lumea electronică se consolidează, grăbindu-se să achiziționeze parte din Internet. America Online a cumpărat Web-Crawler și GNN; Compuserve, o ramură a companiei H&R Block, a cumpărat compania Spry. Prodigy, care aparține lui Sears și IBM, va oferi acces comercial la Internet. AT&T și Microsoft la fel. Imperiul lui Rupert Murdoch (proprietarul unei mari părți din industria cinematografică, din edituri și din publicații în SUA) a intrat pe Internet împreună cu megacompania MCI (*InformationWeek*, 11 Septembrie 1995, p. 91). Mai demult, francezii sentimentali și romantici ziceau: "cherchez la femme". Americanii materialiști și pragmatici zic: "follow the money" - vezi unde se duc banii ca să pricepi cum merg treburile. Plutocrația care-și are sediul în America caută să forțeze țările Europene și țările lumii a treia să grăbească intrarea populațiilor lor în țarcul Internet-ului, deși în lumea a treia "cetățenii se preocupă mai degrabă să găsească hrană, îmbrăcăminte și adăpost" (*InformationWeek*, 2 Octombrie 1995, pp. 52-65). În Pakistan, abonamentul lunar la Internet costă echivalentul a $8.000 pe lună. În China, există un Chinanet de doi ani de zile, dar funcționează neregulat, e inaccesibil majorității profesorilor și oamenilor de știință, și e sever cenzurat. În Vietnam peste jumătate din cele 74 de milioane de locuitori au un venit sub $100 pe an - dar compania americană Sprint s'a jurat să-i pună pe toți pe Internet. În Singapore afluența de stil capitalist permite accesul la Internet, dar guvernul îl cenzurează sever; Ministrul Informației și Artelor, George Yeo, a anunțat că Singapore va continua să cenzureze cu strictețe materialul de pe Internet, căci guvernul lui nu subscrie la idea că libertatea de gândire și informare trebuie să permită criminalității să folosească mijloacele tehnice ale Internetului (*Government Technology*, Septembrie 1995, p. 10). În Haiti 85% din populație nu știe scrie și citi, dar Haiti are Internet; "e bine să știe lumea că noi folosim spațiul cibernetic", a declarat Președintele Aristide, cel căruia-i place să vadă victime omenești imobilizate arse de vii cu încetul cu coliere de cauciuc umplute cu benzină (*InformationWeek, loc. cit.*, p. 64). În Africa, diversele triburi care se măcelăresc reciproc cum pot mai bine "au acces limitat la Internet" în toate

părțile în afară de Africa de Sud (*ibidem*). Dar la Moscova, Arcadii Novosiolov și Andrei Sebrant de la Institutul de Fizică și Tehnologie atestă că, dat fiind legăturile și aparatele telefonice mizere pe care le au, când rețeaua Internet-ului îi lasă pe din afară "se simt izolați de restul țării și lumii. Conecțiunea prin Internet face ca Rusia să fie un membru egal și activ al societății electronice globale", încheie ei tovărășește (*ibidem*). În Dade County, Florida, în 1995, s'au alocat $111.924 pentru a oferi elevilor de la câteva școli posibilitatea să converseze electronic cu elevi din "fosta" Uniune Sovietică, și alți $649.947 pentru extinderea acestor conversații și la alte școli. Să nu uităm că cel care a oferit Internet-ul în România e, după câte am auzit, Soros; desigur o face din marea lui dragoste pentru români.

Globalizarea plutocratică înaintează, și, deși uniți în efortul de a degrada și înrobi gloatele de vite cu față umană, membrii acestei plutocrații se luptă între ei pentru hălci mai mari din trupul sfâșiat al civilizației creștine. AT&T a format World Partners împreună cu BT și MCI, dar Sprint s'a aliat cu France Telecom și Deutsche Telekom; și megacompania Grand Metropolitan britanică i-a ales pe primii pentru comunicațiile electronice globale. La conferința Telecom 95 de la Geneva din Octombrie 1995, membrii Asociației Rețelelor Particulare Virtuale Europene au cerut rețele globale care să combine vocea, imaginile și textul (multimedia). Dar în progresul acesta uluitor și înălțător există un obstacol: națiunile. Fiecare țară și fiecare națiune își are preferințele, regulamentele și structurile proprii - ce oroare! (*InformationWeek*, 13 Noiembrie 1995, pp. 35-42). Evident, națiunile trebuie să dispară.

Audiatur et altera pars

În numărul 6/54 din Iunie 1995 al revistei *Puncte Cardinale* a apărut un articol semnat Adolf Crivăț-Vasile intitulat *Eminescu și Creștinismul*, care este rezumatul unui studiu mai amplu. Autorul articolului și studiului anunță că esența studiului, redată în articol, este dorința de a contracara ideea creștinismului lui Eminescu, care nu se bazează pe fapt, întrucât rugăciunile creștine versificate de Eminescu nu sunt decât niște "acrobații ritmice, dincolo de orice implicare mistică sau rigoare teologică". Citind articolul, unul dintre noi i-a scris D-lui Traian Golea rugându-l să transmită redactorilor obiecțiile lui la falsificarea operei eminesciene și a moștenirii culturale românești conținută în acel articol din *Puncte*

Cardinale. Dl. Golea n'a detaşat partea adresată dânsului personal de partea adresată ochilor redactorilor şi a trimis totul aşa cum era redacţiei *Punctelor Cardinale*. Redacţia a **răspuns în mod public în paginile revistei <u>fără însă a publica şi scrisoarea la care dădea răspunsul.</u>** În practica jurnalistică este corect şi cinstit să se arate şi actul iniţial atunci când se dă un răspuns public, pentru ca cititorii să ştie despre ce e vorba. Rectificăm omisiunea redacţiei *Punctelor Cardinale* redând mai jos amândouă scrierile: scrisoarea iniţială ascunsă de redacţia *Punctelor Cardinale* şi fotocopia răspunsului publicat de acea redacţie în numărul 10/58 din Octombrie 1995 al *Punctelor Cardinale*.

Stimate D-le Golea:
Vă rog să faceţi să le parvină redactorilor de la *Puncte Cardinale* într'un fel sau altul remarcile pe care le-am făcut pe paginile alăturate. Ce-or fi având cu creştinismul de-l pritocesc atâta din atâtea unghiuri false? De ce nu vor să recunoască Europa creştină şi civilizaţia ei creştină de peste 17 secole?

Stimate D-le Golea: July 23, 1995
Tocmai am terminat de citit, cu plăcere şi admiraţie, numărul 6/54 al *Punctelor Cardinale* din Iunie 1995, dar trebuie totuşi să vă scriu despre unele inexactităţi şi neadevăruri din articolul lui Adolf Crivăţ-Vasile *Eminescu şi Creştinismul* de la pp. 9-10.

Articolul este rezumatul unui studiu mai amplu redactat cu vreo zece ani în urmă, zice autorul, dar cu toată restricţia de spaţiu esenţialul, zice autorul, se află aici. Esenţialul este că "supralicitarea dimensiunii creştine a operei" lui Eminescu este "unul din abuzurile interpretative privitoare la Eminescu. Autorul îşi propune să "cerceteze onest principalele 'argumente' de care obişnuiesc să uzeze partizanii puţini cam grăbiţi ai 'creştinismului eminescian'". Dar teza prezentată în articol suferă de o înţelegere total greşită a unor versuri eminesciene care provine din neinformare şi lipsă de cultură; şi autorul articolului se face din păcate vinovat de a fi "puţin cam grăbit" în interpretările sale, trăgând concluzii superficiale înainte de a cerceta.

Astfel, se scriu în articol următoarele:

"Poezia *Rugăciune*, fără îndoială o izbândă artistică (Sextil Puşcariu i-a făcut o subtilă analiză sub aspect eufonic), n-are deloc o geneză mistică. G. Călinescu a semnalat demult că, printre nişte exerciţii de limbă latină dintr'un manuscris, 'poetul îşi transcrie chiar *Pater noster* şi *Ave Maria* (...) Şi, lucru vrednic de notat, cam pe aceleaşi pagini apar fragmente din vestita rugăciune (...) precum şi o invocaţie către Isus ..." E limpede că poetul a

pornit să versifice sub sugestia rugăciunilor copiate. Căutarea efectelor pur formale e evidentă. "Invocaţia către Isus" sună astfel: "Isuse Hristoase,/ Isvor mântuirilor / Şi Domn al oştirilor, (?!)/ De oameni iubitorule, /Mântuitorule". Se vede că Eminescu făcea acrobaţii ritmice, dincolo de orice implicare mistică sau rigoare teologică. Întâlnim acolo o variantă primitivă a *Rugăciunii* sale. Mai pe urmă, şlefuind-o, poetul n'a găsit nimic altceva de făcut cu ea decât s-o introducă în corpul unei poezii cu titlu exotic (*Tat twam asi*) şi fără nici o altă valenţă creştină. La Eminescu, cum e şi firesc, suverană rămâne Poezia. Altminteri ce sens ar avea să-l numeşti pe Hristos "Domn al oştirilor" (sintagmă veterotestamentară) sau pe Maica Domnului "Luceafăr al Mărilor" (ceeace duce gândul la ... Lucifer sau la Venus-"Venera" - cea opusă în altă parte Madonei)?!"

Un pic de cultură ar fi evitat debitarea unor astfel de inepţii - cultură pe care Eminescu **o avea**, şi pe care şi Călinescu, cu toată lipsa lui de onestitate intelectuală, **o avea**. Călinescu spune clar că "poetul îşi transcrie chiar *Pater noster* şi *Ave Maria* (...) Şi, lucru vrednic de notat, cam pe aceleaşi pagini apar fragmente din vestita rugăciune (...), precum şi o invocaţie către Isus." **Cam pe aceleaşi pagini.** Tot ce avea de făcut Adolf Crivăţ-Vasile era **să compare sursele cu versurile lui Eminescu aflate cam pe aceleaşi pagini.** Şi atunci nu s'ar mai fi mirat cu semne de tipul **?!** atunci când Eminescu introduce într'un vers parte din sursa lui. Şi nici n'ar mai fi tras concluzia absurdă că "Eminescu făcea acrobaţii ritmice, dincolo de orice implicare mistică sau rigoare teologică". Căci a-l numi pe Hristos "Domn al oştirilor" nu este deloc şi nicidecum o "sintagmă veterotestamentară", cum crede Adolf Crivăţ-Vasile, ci este ***parte din Sanctus, parte din canonul secular al Europei creştine, parte din misa catolică tridentină: Sanctus, Sanctus, Sanctus Dominus Deus Sabaoth. Pleni sunt coeli etc.*** *Dominus Deus Sabaoth* este o sintagmă tradusă în englezeşte prin "Lord God of Hosts" şi de către Eminescu prin "Domn al oştirilor". Şi nu se poate susţine că slujba religioasă în care a fost celebrat Isus Hristos în Europa şi'n lumea catolică atâtea secole este o "acrobaţie ritmică, dincolo de orice implicare mistică sau rigoare teologică".

Un pic de cultură ar fi evitat şi interpretarea total fantezistă a *Rugăciunii*, al cărei text îl redăm mai jos după unica ediţie ce-o avem prin casă:

Rugămu-ne'ndurărilor
Luceaferului mărilor:
Din valul ce ne bântue.
Înaltă-ne, ne mântue.
Privirea adorată
Asupră-ne coboară

O maică preacurată
Şi pururea fecioară
Marie!

*

Numind-o pe Fecioara Maria "Luceafăr al mărilor" Eminescu nici pe departe nu s'a gândit s'o asemuiască lui Lucifer sau Venus. Eminescu ştia că timp de secole Fecioara Maria a fost patroana corăbierilor creştini europeni care i se rugau la vreme de furtună folosind cuvinte ca cele folosite de Eminescu. Descrierea Fecioarei Maria ca *Stella maris* sau *Stella matutina* nu-i miră pe cei care cunosc Litania Sfintei Fecioare, din care redau aici câteva rânduri (în englezeşte, căci n'am la îndemână nici textul latin nici cel românesc): "Holy Mary, / Pray for us. / Holy Mother of God, / Holy Virgin of Virgins, / Mother of Christ,/ ... / Mystical rose, / Tower of David, / Tower of Ivory, / House of gold, / Ark of the covenant, / Gate of heaven, / **Morning star (luceafăr de dimineaţă)**, / Health of the sick, / Refuge of sinners, / Comforter of the afflicted, / Help of Christians ..." ("Pray for us" se intercalează după fiecare vers). Versurile eminesciene "O maică preacurată / Şi pururea fecioară / Marie!" sunt transcrierea textului *Post partum, Virgo, inviolata permansisti: Dei Genitrix, intercede pro nobis ... Dum Virgo Deum et hominem genuisti: et post partum Virgo inviolata permansisti. Dei Genitrix, intercede pro nobis* din misa Sfintei Fecioare. Iar pentru versurile eminesciene "Privirea adorată / Asupra-ne coboară", este consult să cercetăm *Eia ergo, Advocata nostra, illos tuos misericordes oculos ad nos converte*, "apleacă-ţi privirea ... asupra noastră" din rugăciunea adresată Fecioarei Maria prescrisă de Papa Leo XIII. Cercetarea acestor surse dovedeşte că fiecare cuvânt din versurile eminesciene discutate aici este plin de semnificaţie, a avut semnificaţie religioasă pentru miliarde de oameni timp de secole, şi nu este deloc o "căutare a efectelor pur formale" şi nici "acrobaţii ritmice dincolo de orice implicare mistică sau rigoare teologică".

Nu afirmăm aici că Eminescu a fost permeat de teologia catolicismului. Afirmăm că a fost atras de frumuseţea sublimă a textelor acestei religii şi că a transpus fragmente din ele în aceste versuri. Şi nu se poate trage concluzia pe care o trage Adolf Crivăţ-Vasile că Eminescu "are mai degrabă, cum s'a zis despre Goethe, 'o religiozitate fără religie', explicabilă mai ales prin contextul romantic" şi că "numai în mod excepţional lucrurile capătă şi o vagă coloratură creştină". Un studiu mult mai bine documentat decât este acesta e necesar pentru a trage orice concluzie.

Eminescu era de tânăr de o vastă şi insaţiabilă cultură; s'ar cuveni ca cei care-l explică şi caracterizează să se plece cu modestie asupra surselor şi să afle tot ce ştia Eminescu pentru a-i

judeca intenţiile. Dar asta a fost lucrarea diabolică a comunismului în România şi în celelalte ţări din orbita sovietică: elita intelectuală sau a fost lichidată în închisori, sau a fost marginalizată, sau a fugit peste graniţă unde s'a pierdut în efortul de a-şi câştiga existenţa, sau a făcut pactul cu comunismul prezentând doar tezele proletcultismului. Eminescu clădea pe cultura lui naţională, europeană, şi universală. Din acestea trei doar o imagine distorsionată a celei de-a treia a hălăduit sub comunism; şi tot o imagine distorsionată este în mod diabolic infiltrată azi în minţile tinerelor generaţii de către cultura "alternativă" chipurile "opusă comunismului" iudeo-masonică din occident. Căci imaginându-şi că sunt eliberaţi de constrângerile comuniste şi pot sorbi din izvoarele culturii "libere universale", tinerii români sunt permeaţi de o anti-cultură subtil creată pentru a disloca şi distruge tradiţia creştină europeană. Cititorul ar putea găsi mecanismele acestei anti-culturi în *Până unde am ajuns 1994* în special la pp. 139-141 şi pp. 200-205. Datoria noastră, a celor care am mai apucat să zărim tradiţia culturală seculară a civilizaţiei creştine, este s'o transmitem tinerelor generaţii; dar din păcate tinerele generaţii nu prea sunt dispuse să ne asculte - lucru firesc poate, şi inerent tinereţii (Goethe a dedicat actul II din Partea doua a lui *Faust* exact acestui fenomen, pe care l-a descris magistral). Cum să transmitem tinerilor *literati* şi *culturati* (folosesc cuvintele italieneşti aici aşa cum le folosesc americanii, în original, căci nu găsesc echivalent pentru subtila şi sclipitoarea ironie a acestor epitete italieneşti) umilinţa şi râvna cu care noi cei mai bătrâni citim zeci de mii de pagini până scriem una? Şi smerenia cu care ne apropiem de genii ca Eminescu? Dar poate vine şi asta cu timpul; vorba unui alt geniu de talie eminesciană: *ripeness is all (King Lear, V, II)*.

*

Scrisoarea de mai sus şi-a atras mânia redactorilor de la *Puncte Cardinale* care refuzând s'o redea sau să discute obiecţiunile ridicate în ea, au ripostat în mod public în numărul 10/58 din Octombrie 1995 la p. 16, prin rândurile de mai jos redate aici în fotocopie:

A nu deosebi duhurile

Eseul nostru *Eminescu şi creştinismul* ("Puncte Cardinale", Anul V, Nr. 6/54, iunie 1995, pp. 9-10) a stârnit unele reacţii (în)ciudate, la care mărturisim că ne-am aşteptat, cunoscând suficienţa unui anumit "conformism" românesc (de care ne-am mai izbit în câteva rânduri). Cei aşezaţi pe astfel de poziţii rigide fie reacţionează visceral, fie contra-argumentează vicios, atribuindu-ţi intenţii pe care nu le-ai avut. Culturile *prea evoluate* păcătuiesc adesea prin aceea că desfid "albul" şi "negrul", absolutizând "nuanţele". Culturile *insuficient evoluate* (cum

este și a noastră) se întâmplă să păcătuiască în sens invers: desfid "nuanțele", absolutizând "albul" sau "negrul". Echilibrul între aceste două excese ar fi idealul de urmărit. Se pare însă că noi românii, dintr-un fel de lene spirituală, preferăm extremele simplificatoare, maimuțărind când rafinamentul prost, când primitivitatea agresivă. Riscăm, de aceea, o cultură de șabloane și de idei fixe (fie de un cosmopolitism dizolvant, fie de un provincialism exaltat).

Astfel, cutare "bun român" din exil ne trimite (prin intermediul d-lui Traian Golea) o "punere la punct" în privința ofensei pe care i-am fi adus-o lui Eminescu și, prin Eminescu, întregii "civilizații creștine"! Năprasnic, nu-i așa? Diagnosticul este pus din capul locului: "Dar teza prezentată în articol suferă de *o înțelegere total greșită* a unor versuri eminesciene, care provine din *neinformare* și *lipsă de cultură*" . Și ceva mai departe: "*Un pic de cultură* ar fi evitat debitarea unor astfel de *inepții*"... (subl.n.). Așadar, nu ni se contestă doar priceperea în materie, ci chiar noțiunile culturale elementare! Acest mod de a pune problema face parte, se pare, dintr-un "stil național", pe care M. Eliade îl surprinsese chiar în vremuri mai bune (*Să ne închipuim că*..., în "Criterion", Anul I, Nr. 5, decembrie 1934, p. 2): cînd doi intelectuali români "se ceartă" pe un motiv oarecare, "fiți siguri că fiecare neagă celuilalt orice urmă de știință. Nu mai e vorba de critică, de ajustare, de completare", ci de o tentativă mitocănească de a-și reduce adversarul la zero, decretându-l "un ignorant pur și simplu, care n-ar fi trebuit să treacă de clasa I secundară"... În cazul de față, se dau și explicații cauzale: "Dar asta a fost lucrarea diabolică a comunismului în România (...) Căci imaginându-și că sunt eliberați de constrângerile comuniste și pot sorbi din izvoarele culturii «libere universale», tinerii români sunt permeați de o anti-cultură subtil creată pentru a disloca și distruge tradiția creștină europeană". Iar încheierea este teribilă, punând sub acuzația categorică de anti-creștinism întreaga Redacție a "Punctelor Cardinale"!!! Cităm, căci merită: "Stimate D-le Golea, vă rog să faceți să le parvină redactorilor de la *Puncte Cardinale*, într-un fel sau altul, remarcile pe care le-am făcut pe paginile alăturate. Ce-or fi având cu creștinismul de-l pritocesc atâta din atâtea unghiuri false? De ce nu vor să recunoască Europa creștină și civilizația ei creștină de peste 17 secole?" (Curios este că, la început, același domn scrisese: "Tocmai am terminat de citit, *cu plăcere și admirație* [subl. n.], numărul 6/54 al *Punctelor Cardinale* din iunie 1995, dar trebuie totuși să vă scriu..." etc.!).

Se poate, desigur, ca noi să ne fi înșelat asupra "creștinismului eminescian" sau ca demonstrația noastră să aibă și unele puncte vulnerabile. Discuția ar putea fi purtată în mod deschis și loial, cu "cordialitate creștinească" și eleganță intelectuală, așa cum alții ne-au și promis-o. Replica domnului din exil (ce pare, în paranteză fie spus, un intelectual catolic sau catolicizant), deși nu lipsită și de unele observații pertinente (privitoare doar la un singur loc dintre numeroasele pe care noi ne-am întemeiat "teza": cel despre *Rugăciune* și o anume "invocație către Isus"), se descalifică prin lipsa ei de onestitate "formală"; în aceste condiții, nu putem accepta s-o discutăm în detaliu. Dacă am pomenit-o aici, a fost doar pentru a pune niște probleme de principiu, care privesc atât cultura română în general, cât și sfera mai restrânsă a "dreptei creștine", în care și "Punctele Cardinale" se mișcă de aproape cinci ani. E desigur deconcertant ca, după acești cinci ani de activitate publicistică

naționalistă și creștină, de apologie a dreptei românești (în frunte cu Eminescu însuși), noi să putem trece în ochii unui cititor cultivat de-al nostru drept... dușmani fioroși ai Europei tradiționale, ai creștinismului și ai geniului eminescian! La această abruptă generalizare chiar că nu ne-am fi așteptat...

Câtă "necinste sufletească" îi trebuie unui om ca să ne judece în termenii de mai sus! O asemenea neputință de "a deosebi duhurile" și o asemenea nesocotire a luptei noastre național-creștine, pentru care paginile revistei dau îndelungată mărturie, ne amintesc de cuvintele amare ale aceluiași M. Eliade (loc cit.): "Mă întreb câteodată ce trebuie să faci în România ca să-ți poți convinge semenii că ai făcut într-adevăr ceva (...) Cred că orice ai face, e inutil. Același noroi te așteaptă, ca și pe cel din urmă dintre tâlhari"...

O ultimă remarcă: cel care a scris scrisoarea pedepsită cu atâta furie de redacția *Punctelor Cardinale* și-a văzut multe pagini și aliniate scrise de mâna lui republicate fără indicarea sursei în paginile *Punctelor Cardinale* (de exemplu, paginile 3 ff. din *Rezumatul cărții 'Factorul Sionist' de Ivor Benson*), dar noi n'am exclamat *câtă "necinste sufletească"*, ca redacția *Punctelor Cardinale*. Pentru noi e important ca lumea să se informeze și să afle adevărul, și nu ne interesează cu ce pene și cu ce lauri se împodobesc unii sau alții. Și afirmațiile că poeziile în care Eminescu versifică arhicunoscute rugăciuni creștine n'au nimic cu creștinismul și sunt doar "acrobații ritmice, dincolo de orice implicare mistică sau rigoare teologică" etc. etc. sunt neadevăruri care falsifică moștenirea noastră culturală.

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES
Traian Golea
901 NE 14th Avenue, Apt. 601
Hallandale, Florida 33009, U.S.A.

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES
Traian Golea
901 NE 14th Avenue, Apt. 601
Hallandale, Florida 33009, U.S.A.